

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φθλ. — 675—676

Ἔτος ΚΗ'. 15 Ἰουνίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φθλ. Δρχ. 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

«Καὶ πῦλαι "Αδου οὐ ματισχύγουσι τῆς 'Ευηλθείας»

Εἰς πρόσφατον εἰδικὴν συγκέντρωσιν ὁ Πάπας Παῦλος εἶπε τὰ κάτωθι: «Μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εὐρισκόμεθα σχεδὸν εἰς τελείαν κοινωνίαν καὶ αἱ δυνατότητες τῆς Ποιμαντικῆς συνεργασίας εἶναι ἀνάλογοι τοῦ στενοῦ συνδέσμου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνώνει».

Τὴν τελείαν κοινωνίαν τοῦτέστιν καὶ τὰς δυνατότητας ποιμαντικῆς συνεργασίας στηρίζει ὁ Πάπας εἰς τὸν στενὸν σύνδεσμον.

Τοῦτο εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτον εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀντικανονικόν, ἀντεκκλησιαστικόν, παράνομον καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἥ ὁποία ἔχει διαχωρισθῇ ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν ἀποδεχθῇ ἔνωσιν μετ' αὐτῆς θὰ πρέπει πρωτίστως νὰ γίνουν διάλογοι ἐπὶ τῶν δογματικῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν.

Εἰς τελείαν κοινωνίαν ἄλλως τε μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκονται μόνον οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἀπαισίου συγκρητισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἰσοπεδώσει τὰ πάντα καὶ οὐδεμίαν δια-

χωριστικὴν γραμμὴν βλέπουν μεταξὺ ἀληθείας καὶ ψεύδους, μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ κακοδοξίας.

Ἐνῶσις Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν δύναται νὰ συμβῇ καὶ ἐπιτευχθῇ μόνον, κατόπιν θεολογικοῦ διαλόγου καὶ ἐπιστροφῆς τῶν Καθολικῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὴν τελείαν Κοινωνίαν, ὥς προεῖπομεν ἔχουν οἱ Οἰκουμενισταί, οἱ ὁποῖοι παρὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν μετὰ τῶν Καθολικῶν καὶ τοὺς ἑτεροδόξους, μὴ σκεπτόμενοι τὰ φοβερά ἐπιτίμια, τὰ ὁποῖα οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπισείουν καθ' ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν διαχωρίζουν τὴν αἵρεσιν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον, ἀλλ' ἰσοπεδώνουν τὰ πάντα. Τοῦτο ἐπεδίωκε καὶ κοτώρθωσεν ὁ ἀπαίσιος Οἰκουμενισμός, ἡ φοβερωτέρα ὅλων τῶν αἱρέσεων ὅλων τῶν αἰώνων, τὴν ἰσοπέδωσιν, τὴν συνένωσιν τοῦτέστιν ὅλων τῶν θρησκειῶν εἰς μίαν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς Μαρωνίας. Αἱ δύο ἀπαίσεις καὶ φοβεραὶ αὐταὶ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι κυρι-

αρχῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἡ ἀθεΐα, ἡ κομμουνιστική ἀθεΐα καὶ ὁ μασωνισμός, ἡ μασωνία τείνουν νὰ ἐξαπλωθῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ διὰ τῶν πλοκάμων τῶν νὰ περιλάβουν καὶ νὰ περικλείσουν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν καὶ πᾶσαν θρησκείαν.

Τοῦτο ἔν τινι μέτρῳ ἔχουν κατορθώσει καὶ τὸ βλέπουν καθημερινῶς νὰ ἐπιτυγχάνεται. ἔτι περισσότερον μέσω τῶν ὀργάνων τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ, τῆς Μασωνίας καὶ προσώπων καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια κατέλαβον τὰ ὑπατά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα μέσω τῆς Μασωνίας.

Μὲ τὸν ἀθεὸν κομμουνισμὸν καὶ τὴν μασωνίαν συνεργάζονται καὶ οἱ Καθολικοί, ὡς ἀπεδείχθη ἐσχάτως ἀπὸ τὴν ἀνοχήν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας νὰ δέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς καθολικῆς, εἰς τοὺς ὁποίους μεταδίδει τὰ θεία Μυστήρια, τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Πατριάρχου. ὁ ὁποῖος οὐδόλως διεμαρτυρήθη, οὔτε καὶ ἡ σύνοδος αὐτοῦ, ὅταν ὁ ἐφημέριος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ μετέδωκε τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια εἰς ξένους διαφόρων δογμάτων.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ ἐπιδάλλουν εἰς τοὺς ἀληθῶς Ὀρθοδόξους οἱ Οἰκουμενισταὶ τὴν ἔνωσιν τῶν μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων ἑτεροδόξων θρησκειῶν, διότι οἱ Ὀρθόδοθοι γνωρίζουν κάλλιστα, ὡς μελετῶντες τὸ Πηδάλιον, τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε θὰ παραδεχθῶν μίαν τοιαύτην ἐνότητα καὶ τελείαν κοινωνίαν, ἡ ὁποία εἶναι ὅλως ἀντίθετος πρὸς τὴν Γραφικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν διδασκαλίαν. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι γεγονός δι' ἐξέτασιν ὅσον οὐδέποτε ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον Κομμουνισμὸν, τὴν Μασωνίαν καὶ δὴ τὸν Οἰκουμενισμὸν.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐργάζεται μὲ πολλοὺς τρόπους νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοχοι Χριστιανοὶ εἰς ὅλκληρον τὸν κόσμον ἀγρυπνοῦν καὶ φρυκτωροῦν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας ἀναμένοντες ἀποφασιστικῶς νὰ δώσουν τὴν μεγάλην μάχην ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς ἀγιωτάτης Πίστεως ἡμῶν.

Υπάρχουν Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι θρησκειοῦν πραγματικῶς καὶ ἀγαποῦν τὴν Ὀρθοδοξίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι καὶ εἶναι πρόθυμοι καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν τῶν νὰ θυσιάσουν παρὰ νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὰ λελεύματα, τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὴν τακτικὴν τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἐργάζεται μέσω τῶν ἁγίων ὀργάνων του, τῶν ἀληθῶν καὶ Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσεύχονται καὶ ἀγωνίζονται μυρίοις τρόποις ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ὁ Θεός, ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ σωστικὴ κιβωτός, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μοναδική, ἡ Μία, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἄνθρωπος ἱδρυτὴς τῆς ὁ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἱδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο «πῦλαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς».

Καὶ ἂν εἰς τὴν δύο ἢ πάντε Ὀρθόδοξοι παραμείνουν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, οὗτοι θὰ ἀποτελοῦν τὴν Μίαν, γνήσιαν, καθαρὰν, ἀνόθευτον, ἁγίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀποστόλων, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παραδόσεων.

Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ ὑπουλοὶ θὰ εἶναι ἐκαῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ εὐρίσκονται ὑπόδουλοι εἰς τὸ ψεῦδος, εἰς τὴν πλάνην, εἰς τὴν κακοδοξίαν.

Νομίζει ὁ Πάπας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν οἱ εἶναι εὐκολοὶ ἡ τελεία κοινωνία μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στηριζόμενος εἰς τὰς φιλοφρονήσεις, τοὺς ἐναγκαλισμούς, τὰς συμπροσευχὰς καὶ τὰ συλλεΐτουργα μὲ ὀρισμένους κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἡγήθησαν τῇ ὄντι τὴν Ὀρθοδοξίαν γιὰ κατ' ὄνομα λέγονται Ὀρθόδοξοι.

Ἐλπίζει, ἀλλὰ ἐπωσθήποτε ἂ διαφευθῇ ὑπὸ τῆς πραγματικότητος, διότι συνειδήσεις πολλαὶ ἔχουν ἐξεγερθῇ καὶ διαμαρτύρονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὸ ὑπέρτατον ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ὀρθοδοξία καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸν Θεόν.

Εἶναι ἀδύνατον, τὸ ψεῦδος νὰ κατισχύσῃ τῆς ἀληθείας, διότι ἡ ἴδια ἡ Γραφή τὸ μαρτυρεῖ καὶ προτρέπει «ἀγωνισθαι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ Κυρίου ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ».

Οἱ ἐλάχιστοι καὶ Γνήσιοι ὁπαδοὶ τῆς ἀγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀγωνίζονται καὶ ἀγρυπνοῦν συνεχῶς καὶ προσπαθοῦν διὰ λόγων, διὰ τοῦ Τύπου, διὰ παντὸ μέσου θεῖου καὶ ἀνθρωπίνου ὑπαγορευομένου ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ νὰ ἐργασθῶν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Ἀγιωτάτης Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία βάλλεται πανταχόθεν. Βάλλεται, ἀλλὰ δὲν καταβάλλεται, πολεμεῖται, ἀλλὰ δὲν καταπίπτει, διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς διὰ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου τοῦ μεγάλου τοῦτου ποτρός τῆς Ἐκκλησίας λέγει περὶ αὐτῆς τὰ ἀθάνατα λόγια ταῦτα: «Ὅσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ; Καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο· αὕτη δὲ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀνέβηκε! Τοιοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος ἡ πίστις. Πολεμουμένη νικᾷ ἐπιβουλεωμένη περιγίνεται· ὀδριζομένη λαμπρότερα ἀναδεικνύεται Δέχεται τραύματα, ἀλλ' οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται· πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται· Διὰ τὴν οὖν συνεχώρησιν τὸν πόλεμον; Ἰνα δεῖξῃ λαμπρότερον τὸν τρόπον». (Ι. Χρυσοστόμος),

Περισσότεραν περίσσειαν Ολιγωτέραν τόλμην

Εἰς τὸ βιβλίον του, μετ' ἰτίλον, «Ἡ Εὐχαριστιακὴ Συμμετοχὴ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει», ἐκδοθὲν πρὸ τινος, ὁ θρηολογιώτατος μοναχὸς Θεόδωρος μᾶς ἔκαμε τὴν «τιμὴν» (εἰς τὸν ὑποφαινόμενον καὶ τὸν μοναχὸν Ἰάκωβον, ἐκδότην τοῦ Περιδικτοῦ «Ἁγίος Σίμων») ν' ἀναφερθῇ εἰς ἡμᾶς, ὡς διαφωνοῦντας πρὸς αὐτὸν ἢ τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου του. (Σημειωτέον ὅτι, ἂν καὶ διέσπειρε πανταχοῦ εἰς τὸ Ἁγιον Ὅρος καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀλλαχοῦ τὸ βιβλίον του, εἰς ἐμὲ δὲν τὸ ἔστειλε). Τὸ ν' ἀναφέρῃ τις τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου εἰς ἐν ἄρθρον, μίαν ἐφημερίδα, ἐν περιοδικόν, ἐν φυλλάδιον δὲν ἔχει τὴν σήμασίαν, διότι εἶναι κατὰ τὸ συνήθως ἐφήμερον καὶ ἐνίστα «λόγια ποὺ παίρνει ὁ ἀέρας» καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιορίζεται εἰς ἐν στεγὸν θέμα. οὕτως ὥστε νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον, κάποιος ποὺ θὰ τὸ διαδάσῃ, νὰ δημιουργηθῶν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ψευδεῖς ἢ πεπλανημένοι ἰδέαι ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν ἀναφερομένων ἀτόμων. Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου καθ' οὕτως «ἀποφασιστικόν» τρόπον, ὡς νὰ ἦτο Οἰκουμένη Σύννοδος καὶ νὰ τὸ εἰσάγῃ εἰς βιβλίον, ἔχον ἴσως ἀξιῶσεις, ἀποτελεῖ τόλμην μεγάλην καὶ ἀνευ χαλινῶν ὁρμήν, ἂν δὲν πρόκειται περὶ ἐλαφρότητος καὶ πρέπει, ἢ νὰ ὑπολογίσῃ τις πολὺ ὀλίγον τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἢ νὰ ἔχῃ ἀπεριόριστον πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἡμεῖς οὐτε τὸ ὄνομα τοῦ ἀναφερομένου. οὐτε ἄλλου τινός, οὐτε κάναμε τὸν δάσκαλον, ἀλλ' ἀνεφέρθημεν κατὰ γενικότητα καὶ μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας, ἡγοῦν τῆς ὁλότητος, παρὰ εἰς τὴν ἰδικήν μας· ὁ λογιώτατος ὅμως ἐθεώρησε γενναῖον νὰ ὀνομάσῃ ἡμᾶς, ὡς νὰ ἐξεφέραμεν ἡμεῖς ἰδέας μας ἰδέας ἢ ὡς νὰ λέγωμεν μόνον, ἡμεῖς ὅτι λέγομεν. Ὅταν ὁ ἀπλοῦχος ἀναγνώστης βλέπῃ τὸ ὄνομα μας εἰς βιβλίον, ὅπου ἀραδιάζονται μακρὰ σειρὰ ἡτῶν καὶ γνωμῶν τῶν ἁγίων Πατέρων (εἰ καὶ ἐρητηνομένων συμπερασματικῶς καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν), ἠνατὸν νὰ σχηματισθῇ εἰς αὐτοὺς ἢ ἐντύπωσις ὅτι μεῖς ἔχομεν ἀντίθετον φρόνημα εἰς πάντα τὰ ἐκεῖ ἐγγραμμένα καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ψευδέστατον καὶ ὑπόστατον. ἡμεῖς μὲν τὸ ἀπορρίπτουμεν σφόδρα, ὁ ταῦτα προκαλῶν ἄς ἀναλογισθῇ τὰς εὐθύνas του. «Ἡθέλησα νὰ ἔλθω ἀρωγός...», λέγει ὁ λογιώτατος ὅτι κάνω τὸν δάσκαλον, ἐξ οὗ καὶ ἐμνήσθη ὁ ἄνωπος τοῦ «μὴ πάντες διδάσκαλοι...». Διὰ νὰ ἐρχῇ τις εἰς ἀρωγὴν ἄλλου, πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς δι-

νατώτερος· ἀλλ' οὐδέποτε ἐκαυχήθη ἡ ἐνόμιμα τὸ τοιοῦτο, οὐτε ἔκανα ἢ κάνω τὸν δάσκαλον ἐγὼ, ὡς κάποιος ἄλλος. Ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ δανείζωμαι ὀλίγα τινα ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν Πατέρων καὶ τὰ μεταβιβάζω εἰς τοὺς τυχόν μὴ μετασχόντας τούτων. Ἀλλὰ, συγγνώμην! Ἀλήθεια ἔξεχασα νὰ ζητήσω τὴν ἄδεια τοῦ π. Θεοδώρου! Ἐφ' ᾧ καὶ ὀνειδισμοῦ εἰμι ἄξιος· ἐφ' ᾧ καὶ μιμνήσκειται καὶ ἀναφωνεῖ. Ἀλλ' ὅμως, τί νὰ γίνῃ, λογιώτατε ποὺ δὲν συμφωνοῦν ὅλοι μετὰ τοὺς ὁρισμούς σου; Δὲν θ' ἀραδιάσω ἐδῶ ὅσα λέγουσιν καὶ γράφουν πολὺ πλῆθος καὶ πολλοὶ πολλῶ ἀνώτεροί σου καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγός μας, δι' αὐτὸ τὸ πτωχὸν ποὺ κάμνω, ἂν καὶ τὸν δάσκαλον δὲν κάνω. Καὶ ἂν πρέπει νὰ ποιῶ ἢ ὅχι τοῦτο τὸ πενιχρὸν — διὰ τὸ ὅποιον προσπαθεῖαν δὲν ἔχω καὶ τίποτε δὲν καρδιζῶ εἰμὴ κόπον πολὺν — ἀρμόδιος εἶναι ὁ πνευματικὸς μου καὶ οἱ ἀνώτεροί μας, ὅχι ὁ λ. Θεόδωρος. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ ἔγραφα εἰς τὸ ἄρθρον, ἐξ οὗ ὠρμήθη εἰς τὸ νὰ με τιμῇ: τὸ νὰ μὴ γινώμεθα πάντες διδάσκαλοι. Τὰ δύο σημεῖα, εἰς ᾗ περιστράφη, ἦσαν: τὸ νὰ μὴ λέγωμεν πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἶπον οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ νὰ μὴ ὡμεν «πεποιθότες ἐφ' ἑαυτοῖς», ἀλλὰ νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν γνώμην τῆς ὁλότητος ταῦτα παρεκάλουν καὶ νῦν, παρακαλῶ. Ὁ οἰκιστὸς μόνος, κατ' ἀποκλειστικότητα ὡς φαίνεται, τὸ ἀξίωμα τοῦ διδασκάλου. φρονεῖ προφανῶς ὅτι εἶναι ἀλάθητος· ἂν καὶ οὐχὶ σπανίως ἀναγκάζεται τις ν' ἀπορρῇ ὑπερβαλόντως ὅχι μόνον διὰ τὰς ἰδέας του, ἀλλὰ καὶ διὰ πρῶτον μεγέθους συντακτικῶς μαργαρίτας. Καὶ ἂν νομίζῃ ὅτι συνέλεξε «πᾶσαν τὴν γνώσιν», ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἔχοντες γνώσιν, χρειάζονται δὲ καὶ κάποια ἄλλα προτερήματα εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. Ἄς μὴ σπεύσῃ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὡς... ἀντιπαράθεσις ἐννοεῖται ὁ ὑποφαινόμενος, διότι δὲν συμβαίνει οὕτω. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἔχοντες γνώσιν καὶ λογικὴν καὶ μυαλὸ καὶ ἄλλα προτερήματα, ὥστε νὰ μὴ εἶναι μόνον ὁ π. Θεόδωρος τὸ ταμεῖον τῆς σοφίας καὶ ἡ μόνη αὐθεντία λύσεως τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας.

«Ἐπανέλαβον, λέγει ὁ λογιώτατος, τὰ ἐπιχειρήματα τῶν πρὸ ἐμοῦ συγγραψάντων, κρίνων... διὰ διαστροφῶν εἰσηγήσεων...» (ἄρα γε... συνέρχεται εἰς τὴν σύνταξιν τοῦτο τὸ τελευταῖον κῶλον;). Τίνων «πρὸ ἐμοῦ συγγραψάντων» ἐπανέλαβον τὰ ἐπιχειρήματα, δὲν διευκρινίζει. Οἱ εἰς οὓς ἀνεφέρθη, εἶναι ὁ Εὐθύμιος

Ζυγαδηνός, ὁ ἅγιος Μακάριος Κορίνθου, ὁ ἅγιος Νικόδημος, ὁ Μητροφάνης Χριστόπουλος, ὁ Τιμόθεος Ἀναστασίου κλπ. Τούς παραδέχεται τούτους, ἢ ὄχι; Ἄν ἐννοῇ ἄλλους σημερινούς, τοιοῦτους δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν. Ποῖαι εἶναι αἱ «διάστροφαι εἰσηγήσεις» μου, λογιώτατε, «δὲ» ὧν ἔκρινα τὸ θέμα; (Αἱ εἰσηγήσεις υποβάλλονται, λογιώτατε, δὲν... κρίνουν). Εἰσηγήσεις δὲν υπέβαλον. Ἄν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς εἰσηγήσεις, εἶναι μόνον τὰ δύο σημεῖα, ἐν οἷς παρακάλεσα: νὰ μὴ λέγωμεν πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἶπον οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ νὰ μὴ ὦμεν πεποιθότες ἐφ' ἑαυτοῖς μόνον. Ἰδίᾳς γνώμας καὶ ιδέας καὶ «συμπεράσματα» δὲν ἐξέφερον, ὥστε νὰ μοι παρέχεται «εὐκαιρία» διαστροφῆς καὶ λέγω μετὰ τοῦ Προφ. Ἡλιοῦ «οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά...» (Γ' Βασ. ιη' 18). Ἐὰν — μὴ γένοιτο — «διέστρεψά» τι, ἐξ ὧν παρελάδομεν, θὰ εἶμαι εὐγνώμων ἂν μοι ὑποδειχθῇ, μᾶλλον ὀρθότερον νὰ γίνῃ ἀναφορὰ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, ἵνα, ἂν πράγματι καὶ οὐχὶ κατὰ δοκησιοφρίαν, οὕτω συμβαίνει, ποιήσω δημοσίᾳ τὴν ἐπανόρθωσιν. Ἀκριβῶς εἰς τοῦτο ἀποβλέπει ἡ πενιχρά μας προσπάθεια: τὸ νὰ μὴ γίνῃ τις διαστροφή καὶ νὰ ὦμεν ταπεινότεροι, καταδεχόμενοι νὰ θέωμεν τὰς γνώμας ἡμῶν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἦθελε ν' ἀσχοληθῇ ὁ λ. Θεοδώρητος μὲ τὸ θέμα τῆς συνεχοῦς Θ. Μεταλήψεως; Καλῶς. Ἄς ἤρκειτο ὅμως νὰ πραγματευθῇ τοῦτο μόνον ὡς τὸ ἐπραγματεύθησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι καὶ προθύμως θὰ προσυπεγράφαμεν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ. Διότι, ἂν ἐνομισθῇ ἢ νομισθῇ ὅτι ἡμεῖς... ἀντιτιθέμεθα ἢ τολμῶμεν ἂν νὰ συζητήσωμεν ἐπὶ θέματος, ἐφ' οὗ οἱ Πατέρες δὲν ἀφήκαν ἀμφιβολίας καὶ δι' ὃ μόνον ἀμέλεια εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς πολλούς, διὸ καὶ φρονοῦμεν ὅτι μόνον ἡ ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία ἐπρεπε νὰ πολεμηθοῦν καὶ οὐδὲν ἄλλο, εἶναι ψεῦδος καὶ βλασφημία, ἅπερ ἀπορρίπτομεν μετ' ἀποτροπιασμοῦ. Τὸ νὰ προχωρῇ ὅμως ὁ λογιώτατος πέραν τῶν ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων λεχθέντων, δὲν εἶναι δικαίωμά του. Ποῖος τῶν ἁγίων Πατέρων ἡσχολήθη μετ' ἀπεράντου σχολαστικισμοῦ εἰς τὸ θέμα «ἐνελαίου ἢ ἀνελαίου τροφῆς»; καὶ ποῦ ἀναφέρουν οἱ εὐλαθέστεροι πάντων ἐπιμεινάντες εἰς τὸ θέμα τῆς συνεχοῦς Θ. Μεταλήψεως, κατὰ τούς μεταγενεστέρους χρόνους, ἅγιοι Μακάριος Κορίνθου καὶ Νικόδημος Ἀγιορείτης οὕτως «ἐπολελυμένως» ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς νηστείας; Μὲ τὴν ἰδίᾳς ἐρμηνείας μέθοδον «τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς», μὲ τὰς πιθανολογίας καὶ διαπορίας, ὡς: «μετὰ μεγάλῃς πιθανότητος» καὶ «δύναται τις ν' ἀντιληφθῇ τὸ παράλογον» καὶ «δὲν ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς» καὶ «κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱ. Κανόνων» κλπ. κλπ. δὲν λύονται τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, λογιώτατε. Τὰ «συμπεράσματα» του ἢ νὰ τὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας ἢ νὰ τὰ φυλάξῃ διὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Κάμνει λάθος ἂν νομίζῃ ὅτι εἶναι μόνος διδάσκαλος ἢ ὅτι τοῦ ἀναγνωρίζεται: τὸ δικαίωμα νὰ «δογματίζῃ» καὶ ἐκφέρῃ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ὁλότητα,

κατὰ τὴν γεννηθεῖσαν εἰς τοὺς νέους τούτους καιροὺς ιδέα ὅτι, «κάθε θεολόγος εἶναι ἡ Ἐκκλησία». Τὸ νὰ λέγῃ «ποῖα εἶναι αὕτη ἡ Ἐκκλησία;» ἢ «ποῖος θὰ δώσῃ γνώμην;» κ.τ.τ. δὲν μαρτυρεῖ πολλὴν ταπεινότητα καὶ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ὁ Θεὸς δίδει λαλίαν καὶ εἰς τὸ στόμα τῆς ὄνου, πόσω μᾶλλον εἰς τὰ στόματα τῶν εὐσεβῶν τῶν φοβουμένων Αὐτόν! Καὶ τὸ προκείμενον δὲν εἶναι θέμα μόνον γνώσεως, ἀλλὰ καὶ φωτισμοῦ καὶ εὐλαθείας καὶ κρίσεως, διὰ τὴν ὁποῖαν περισσότερον χρειάζεται μυαλὸ παρὰ γνώσιν. Ἡμεῖς θέλομεν νὰ γίνῃται ἐμπιστεύσις εἰς τὴν «πολλὴν βουλήν» ἂν ἄλλοι ἀρκῶνται εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν ἐρμηνείας καὶ τὰ «συμπεράσματα» οἷδαι πῶς πορεύονται.

Λεπτολογῶν ἀπεράντως ὁ λογιώτατος, νομίζει ὅτι «ἔλυσεν» τὸ ζήτημα «συμπερασματικῶς» καὶ πιθανολογικῶς καί... τελεσιδικῶς. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τόσον λεπτολογεῖ, πιστεύω νὰ μὴ ἀπαγορεύῃ, ὅπως καὶ ἄλλοι λεπτολογήσουν ὀλίγον καὶ λέγομεν αὐτὰ τὰ ὀλίγα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὴν ἀπαίτησιν ὅτι εἴμεθα ἀκραιφνεῖς ἐρμηνευταὶ καὶ κριταὶ ἢ ὅτι «λύομεν» ζήτημα, τοῦ ὁποῖου ἡ λύσις ἀνήκει μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκείνοι, οἵτινες ἡρμήνευσαν τοὺς Ἱερὸς Κανόνας, ὁμολοῦν περὶ προετοιμίας διὰ νηστείας καὶ ἐγκρατείας κλπ. διὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν ἢ ὄχι; Ἄν ὑποτεθῇ ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ὥρισαν τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος τῆς νηστείας, ποῖος εἶναι ὁ π. Θεοδώρητος, διὰ ν' ἀποφαίνηται ὀριστικώτερον; Ἐκεῖνοι, διάκρισιν μεταξὺ τῶν συνεχῶς καὶ μὴ συνεχῶς μεταλαμβανόντων δὲν κάμνουν, μὴ προϋποτιθεμένου τοῦ τοιοῦτου, ἐν τούτοις ὁ λογιώτατος νομίζει ἑαυτὸν ἱκανὸν καὶ νὰ «νομοθετῇ» πότε χρειάζεται νηστεία καὶ πότε δὲν χρειάζεται. Ἄν ἀρχίσωμεν ὁ καθ' ἑναὶς νὰ νομοθετῶμεν, τίς οἶδε ποῦ θὰ φθάσωμεν καὶ ποῦ θὰ σταθῶμεν. Ὁ ἅγιος Νικόδημος μόνον νομίζει ἐπιτετραμένον νὰ πῇ τις ὕμνω προ τοῦ μεσονυκτίου ὅμως οἱ νῦν ἐπικρατέστεροι κανονολογοὶ ὀρίζουν κανονικὸν καὶ τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐξ ὀλων, δηλ. καὶ ψάρια καὶ τυροὺς καὶ κρέατα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ τὸ πρῶτ' νὰ κοινωνῇ διότι καὶ τοῦτο ἐγράφῃ. Οὕτω... προοδευτικῶς προβαίνοντες, διατὶ δὲν θὰ προκόβουν καὶ εἰς τὸ νὰ τρώγουν μέχρι διαρρήξεως καὶ ἀκολούθως νὰ λειτουργοῦν καὶ νὰ κοινωνοῦν, καταργοῦντες καὶ τοὺς Ἱερὸς Κανόνας (ΚΘ' τῆς Στ' Οἰκουμένης καὶ ΝΣτ' τῆς ἐν Κερθαγένῃ), καθ' οὓς «ἅγια θυσιαστηρίου, εἰ μὴ ὑπὸ νηστικῶν ἀνθρώπων, μὴ ἀπιτελεῖσθαι» καὶ τὴν αἰωνίαν τάξιν; Μήπως εἶναι τερατολογία καὶ ἀπίθανον τοῦτο; Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ κύρ Ἱερώνυμος, λαβὼν ἴσως παράδειγμα ἀπὸ τοὺς φίλους του παπιστάς, ἐτέλεσε λειτουργίας τὰς ἐσπερινὰς ἢ μᾶλλον νυκτερινὰς ὥρας μήπως «ἀπὸ νηστικῶν» ἐποίησεν ὁ καυμένος; Εἶπομεν ὅτι ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς συχνότητος καὶ συνεχείας τῆς Θ. Κοινωνίας οὔτε τολμῶμεν οὔτε νομίζομεν ἀναγκαίαν συζήτησιν τῶν ἁγίων Πατέρων μὴ ἀφιέντων ἐπὶ τούτου τινὰ ἀμφισβήτησιν, τῆς ἀποχῆς ὀφειλομένης εἰς ἀμέλεια, καὶ ἀδιαφορίαν καὶ οὐδὲν ἄλλο, ὡς συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ ἄλλα θρησκευτικὰ καθή-

κοντα. "Ομως, ποιοι Πατέρες λέγουν και πόθεν συνάγεται ότι είναι τι το αδιάφορον ή δια νηστείας, ού, τοίς άλλοις, έτοιμασία δι' αυτήν; Διά των Κανόνων Η' και Θ' των Αγίων "Αποστόλων, των οποίων κυρίως γίνεται, επίκλησις και εκ των οποίων ο πρώτος, λέγων «εἴ τις μὴ μεταλάβοι, τὴν αἰτίαν εἰπάτω», δὲν ἀναφέρεται εἰς λαϊκοὺς και μοναχοὺς, ἀλλὰ μόνον εἰς κληρικούς, τοιαύτη ἀδιαφορία δὲν εὐδοῦται. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπολογισθῶν τὰ «αἰτιολογικά», διὰ τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Ι. Κανόνες, ἐρμηνεύοντες ἑαυτοὺς, ἐπάγουν ἀφορισμόν, ὁ μὲν Η' «ὡς αἷτιος βλάβης γεγνημένος τῷ λαῷ (ὁ μὴ μεταλαμβάνων) και ὑπόνοια ἐμποιήσας κατὰ τοῦ προσενέγκαντος», ὁ δὲ Θ' «ὡς ἐταξία», ἐμποιοῦντας τῇ Ἐκκλησίᾳ» (τοὺς μὴ παραμένοντας τῇ προσευχῇ και τῇ ἀγίᾳ μεταλήψει), ποῖα ἐρμηνεία μᾶς δίδει τὸ ἐνδόξιμον ὅτι ἀδιαφόρως, ὡς πρὸς τὴν νηστείαν, θὰ προσερχώμεθα; Διατασσόμεθα ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς και τῶν ἁγίων Πατέρων ἔχ, οὐν ταῖς ἄλλαις ἐτοιμασίαις, ποιούμεν και τὴν διὰ νηστείας; ναι ἢ ὄχι; τὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ἵνα σχολάζετε τῇ νηστείᾳ και τῇ προσευχῇ» (Α' Κορ. 7' 4) ἐρμηνεύοντες οἱ Πατέρες, λέγουν «Νηστείαν δὲ λέγει τὴν ὑπὲρ τῆς μεταλήψεως τοῦ Λεωποτικῶ Σώματος και Αἵματος. Συμφώνως πρὸς ταῦτα νομοθετοῦσα ἡ ΣΤ' Οἰκουμένη Σύνοδος, λέγει ἐν τῷ ΙΓ' αὐτῆς Κανόνι: «Καιρὸν ἐπὶ παντὸς ἐπιστάμενοι πράγματος, και μάλιστα νηστείας, και προσευχῆς. Χρὴ γάρ τοὺς τῷ θησιαστηρίῳ προσεδρεύοντας, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν ἁγίων μεταχειρίσεως ἐγκρατεῖς εἶναι ἐν πάσιν, ὥπως δυναθῶσιν, ὁ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀπλῶς αἰτοῦσιν, ἐπιτυχεῖν» ὁμοίως λέγουν ὁ Ε' Κανὼν Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας κ.λ. Τόσην σημασίαν ἔχουσης τῆς νηστείας κατὰ πάντα και εἰς πᾶσαν τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, οὕτε καὶ θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ παραθέσωμεν τὰς ρήσεις τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀπορίας δ' ἄξιον πῶς τίθεται καὶ συζητήσις διὰ τὸν ὑψηλότερον τῶν σκοπῶν. Τὸ ἐνίοτε προβαλλόμενον ὅτι, ὁ ἱερεὺς δὲν νηστεύει, δὲν εἶναι σπουδαῖον «δικαιολογητικόν» οἱ Ι. Κανόνες και οἱ λόγοι τῶν Πατέρων κυρίως εἰς αὐτὸν ἀφορῶν. Ὁ Μ. Βασίλειος λέγει: «Ἡ νηστεία τὸν ναζιραῖον ἀγιάζει, τὸν ἱερέα τελειοῖ. Οὐ γὰρ δυνατὸν, ἄνευ νηστείας ἱερουργίας κατατολμῆσαι· οὐ μόνον ἐν τῇ μυστικῇ νῦν και ἀληθινῇ λατρείᾳ, ἀλλὰ και ἐν τυπικῇ τῇ κατὰ τὸν νόμον προσαγομένη». "Αν διὰ τὸν πάντοτε διάγοντα τελειότεραν ζωὴν ἱερέα ἐπιβάλλεται, πόσω μᾶλλον διὰ τοὺς ἄλλους; "Αν ὑποτεθῇ ὅτι δὲ, διατάσσεται ὑπὸ Κανόνος (ἀληθεύει αὐτό;) εἶναι τοῦτο ἀρκετὸν ἐπιχείρημα; "Ολα ὅσα τηροῦμεν ἐν τῇ χριστιανικῇ ζωῇ διατάσσονται ὑπὸ Κανόνων; Λόγου χάριν — διὰ νὰ μὴ ἐκτεινώμεθα εἰς πολλὰ — οἱ Πατέρες ὁρίζουν νὰ μὴ κρεωφαγῶμεν οἱ μοναχοί· ποῖος Ι. Κανὼν τῶν Συνόδων θεβαίῃ τοῦτο; ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει Ι. Κανὼν, ὀφελόμεν ἢ δικαιώμεθα νὰ κρεωφαγῶμεν;

Με ἐπίκλησιν τοῦ ΕΔ' Κανόνος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καθ' ὃν, νηστεία οὐ γίνεται τὴν Κυριακὴν ἢ τὸ Σάββατον, ἐπιζητεῖται «λύσις» συμπερασματικῇ

και μάλιστα κατὰ τρόπον «ἐριστικὸν και ἀπόλυτον». Ἀλλὰ διατί συγχέονται τὸ ἐν και τὸ ἄλλο; Ἄλλος ὁ σκοπὸς τοῦ ἑνὸς και ἄλλος τοῦ ἑτέρου. Μὲ τὰ ἀσχετὰ και κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λύονται τὰ ζητήματα; Ὑπάρχει ἔστω και εἰς Ι. Κανὼν, ὅστις «ἀπολύει» τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὰ θελήματά του, ἄνευ ἄλλης ἰδιαίτερας σοβαριωτέρας ἀφορμῆς; "Αν δὲν ἀπαγορεύηται ἢ κατὰ τὸ Σάββατον και τὴν Κυριακὴν νηστεία και ἐγκράτεια «χάριν ἀσκήσεως», ἀπαγορεύεται διὰ τὴν ὑποδοχὴν Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, διὰ τὸν Ὅποιον γίνονται και αἱ ἀσκήσεις και τὰ πάντα; Ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος ἐρωτηθεὶς ἂν πρέπει νὰ νηστεύῃ τις τὸ Σάββατον, ἀπεκρίθη· «Ὡς ὄφελόν γε ἐδίδου Θεὸς δύνασθαι ἡμᾶς νηστεύειν καθ' ἡμέραν». Ὑπάρχουν και Ι. Κανόνες, οἵτινες ἀφορίζουν, και ἀναθεματίζουν τοὺς ἐκβάλλοντας τὴν ἢ τὸν σύζυγον δὲν ὑπάρχει λοιπὸν περίπτωσις, καθ' ἣν τοῦτο εἶναι νόμιμον; Καὶ ἂν θεωρητῇ, ὅτι ὑπάρχει «ἀμφισβήτησις», ταύτην θὰ λύσῃ και οἰκονομήσῃ τὰ πράγματα ἡ Ἐκκλησία, οὐχὶ ὁ λ. Θεοδωρητὸς ἢ τις καθ' ἑαυτὸν.

Οὐδεὶς ἔγραψε μετὰ περισσοτέρου ζήλου, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, περὶ τῆς συνεχοῦς Θ. Μεταλήψεως, ὡς ὁ ἅγιος Νικοδήμιος. Οὗτος, γράφων περὶ τῶν νηστειῶν, λέγει ὅτι «χρεὸς ἔχομεν νὰ φυλάττομεν και τὰς τῶν Πατέρων παραδόσεις διὰ τὴν μακρὰν συνήθειαν, τῇ, ἀντὶ νόμου κρατοῦσαν», ἐπιφέρων και τὸ τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅτι και εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶναι ὑπὸ τῆς Γραφῆς ὀρισμένα, πρέπει νὰ παρακινωῦμεν τὸν καθ' ἑνα πρὸς τὸ καλῶτερον και φυχωφελέστερον. Διὰ τοὺς κοινωνοῦντας λέγει ὅτι «γὰ κοινωνοῦν με τὴν πρέπουσαν προετοιμασίαν τῆς ἐξομολογήσεως, συντριβῆς, ἱκανοποιήσεως και τῆς κατὰ δύναμιν νηστείας. Αὐτὸ τὸ «κατὰ δύναμιν» κατακρεουργεῖται σήμερον ἐτοιθελινῶς και «ἐξηγεῖται» ὅπως θέλει ὁ καθ' ἑνας, ἢ καταργεῖται παντελῶς. Ὁ ἴδιος ἅγιος λέγει: «μ' ὅλον ὁπὸ ἀπὸ τοὺς θεοὺς Κανόνες νηστεία πρὸ τῆς μεταλήψεως οὐ διορίζεται» ὅτι διὰ τοῦ «οὐ διορίζεται» δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ και τὸ, δὲν ἀπαιτεῖται, ἀλλ' ὅτι δὲν διορίζεται τὸ μέτρον και ποσόν, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐρμηνεύων ἑαυτὸν, λέγει ἀμέσως ὅτι «εἶναι ἀρκετὴ εἰς αὐτὴν ἡ τριήμερος νηστεία» οἱ δυνάμενοι δὲ νηστεύειν πρὸ αὐτῆς και ὀλόκληρον ἐβδομάδα καλῶς ποιοῦσι». Νῦν δὲ καταργεῖται και τῆς μᾶς ἡμέρας ἡ νηστεία. "Ας μὴ νομισθῇ ὅτι ὁμιλοῦμεν αὐθαριέτως ἢ ἐντύπῳ πού προκαλεῖται εἰς τὸν λαόν — δι' ἣν ἔδει νὰ μὴ αἰσθάνωνται ἀδιαφόρως ἢ ταύτην προκαλοῦντες — και αἱ ἐπιστολαὶ πού λαμβάνομεν, ὁμιλοῦν πειστικώτερον. Καὶ ἤδη βλέπομεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν ἀνακάλυψιν νέας «δογματολογίας» ὡς πρὸς «τὸν ἠθικῶς ἐπωφελεῖ θεσμὸν τῆς νηστείας, ἀλλ' ἔχει διὰ τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν...». Πόθεν ἐδιδάχθητε ταῦτα τὰ σπουδαῖα, ὧ νέοι δογματισταί; Πρέπει νὰ προετοιμασθῇς διὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν, ἢ δὲν πρέπει; Ἐτοιμασία ἐννοεῖται μόνον, πνευματικῶς, ὄχι και σωματικῶς; ἢ μήπως εἶσαι ἀνώτερος τοῦ ἁγίου Νικοδήμου; "Αν σοι φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει Ι. Κανὼν διατάσσων νηστείαν διὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν, οὐ

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1972

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια καὶ τέλος)

8. Ο ΠΟΙΜΗΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1972 ἦλθε στὴν Ἀθήνα ὁ «Πατριάρχης» Μόσχας Ποιμὴν συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ διάσημο ὄργανο τῆς σοβιετικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς «Μητροπολίτη» Λένινγκραντ Νικόδημο. Τὸς ὑπεδέχθησαν ὁ κ. Ἰερώνυμος καὶ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐτέλεσαν ἀπὸ κοινῆς μετὰ τοὺς Ρώσους «ἀδελφούς» των ἐ-

πίσημο Δοξολογία. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐξεδόθη ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Πρεσβείας τῶν Ἀθηνῶν ἀνακοίνωσις πρὸς τὸν Τύπο στὴν ὁποία ὑπογραμμίζεται ὅτι: «τὸ ταξίδι τοῦ Πατριάρχου Μόσχας ἔχει ἐπίσημο χαρακτήρα, ὅτι αἱ συναντήσεις καὶ ἀπὸ κοινῆς προσευχαὶ ἀποδίδουν στὴν στερέωσιν ἐνότητος τῆς Ὁρθόδοξιας καὶ τὴν δραστηρίαν διακονίαν αὐτῆς πρὸς ἐπανένωσιν τοῦ διηρημένου Χριστιανισμοῦ, ἱκανοποίησιν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα εἰρηνοποιήσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον».

Τὴν Κυριακὴν 22) 10) 72 ὁ Ποιμὴν προσέστη πα-
νηγυρικῆς συνοδικῆς λειτουργίας στὸν Μητροπολιτι-

τε καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἐτοιμασίας ὑπάρχουν Κανόνες· λοιπὸν οὐδεμίαν ἐτοιμασίαν θὰ κάμνῃς; Χρειάζεται Κανὼν, διὰ νὰ ἐξομολογηθῇς, νὰ συντριβῇς, νὰ κάμῃς ἱκανοποίησιν, πρέπει νὰ σὲ διατάξῃ ἰδιαίτερος Κανὼν, διὰ νὰ κάμῃς ἐλεημοσύνην, νὰ προσευχηθῇς, νὰ συγχωρήσῃς τοὺς ἐχθρούς σου καὶ ὅσα ἄλλα ἀπαιτοῦνται ὡς προετοιμασία διὰ τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν; Ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ νηστεία πάντοτε, εἶπον οἱ Πατέρες· ὅτι εἶναι τι ἀδιάφορον, τίς τῶν Πατέρων εἶπε;

Δὲν δικαιούται τις νὰ διερωτηθῇ: οἱ προβάλλοντες ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ νηστεύσῃ τις ὅποτεδήποτε ὑπὲρ τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος καὶ Αἵματος, ἐτήρησαν ἄραγε καὶ ὅλους τοὺς Κανόνες, οἱ ὅποιοι ἀφορίζουν τοὺς μὴ τηρήσαντας; Λόγου χάριν, ἀφορίζουν οἱ Κανόνες τοὺς μὴ νηστεύοντας αὐστηρῶς τῇ Μεγάλῃ, Τεσσαρακοστῇ; καὶ τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς ἑλοῦ τοῦ ἔτους, μετὰ ξηροφαγίαν μετὰ τὴν ἐνάτην ἐτήρησαν ἄραγε αὐτοὺς ἀκριβῶς — ἵνα εἰς αὐτοὺς μόνον ἀρκεσθῶμεν; Καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων «ἀπαραιτήτως» ὡς πρὸς τὴν νηστείαν προσήρχοντο εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν, οἱ προβάλλοντες τὴν τοιαύτην «ἀναπαλαίωσιν» ἄραγε «ἀνεπαλαίωσαν» κατὰ πάντα τοὺς ἐαυτοὺς των καὶ ἔφθασαν εἰς ἐκείνην τὴν τελειότητα καὶ ἁγιότητα, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην νὰ φροντίσουν περὶ ἐτοιμασίας, δεδομένου ὅτι εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι καὶ ἅγιοι; Τὸ θέμα δὲν εἶναι ὑπόθεσις γραμματικῶν γνώσεων μόνον, ἀλλὰ καὶ κάποιων ἄλλων γνώσεων. Πλὴν ἄλλων καὶ ἡ γνώσις τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιοσυγκρασίας, τῶν ποικίλων καταστάσεων καὶ διαθέσεων τῶν ἀνθρώπων, τῆς πείρας τῆς ζωῆς κλπ. ἀνήκει καὶ τίθεται εἰς τὴν διάκρισιν καὶ κρίσιν ὅχι τοῦ ἐνὸς ἡ μερικῶν, ἀλλὰ τῶν πολλῶν πνευματικῶν, τῆς κοινῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκ-

κλησίας. Ἡ Ἐκκλησία προνοοῦσα καὶ μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν, δεσμεύει, δὲν ἀπολύει· τὸ σαρκικὸν φρόνημα, διὰ νὰ τοὺς ἀναβιδάσῃ εἰς τὰ πνευματικά. Ἀπορίας ἄξιον πῶς δύναται νὰ νοηθῇ κατ'ὀρθωσις οἰκισθῆτε ἀρετῆς ἀνευ συνεργείας καὶ τοῦ σώματος. Τίς ἀγνοεῖ πόσον ἡ νηστεία συντελεῖ εἰς τὴν καλὴν κυβέρνησιν τοῦ σώματος καὶ προδιαθέτει εὐνοϊκῶς καὶ ἐπηρεάζει καὶ συστέλλει τὸν ἄνθρωπον καὶ πόσον βοηθεῖ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ νὰ συγκεντρωθῇ καὶ αὐξήσῃ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἐννοήσῃ καὶ οἰκισθῇ καὶ αἰσθανθῇ πληρέστερον τὴν ἀξίαν τοῦ Μυστηρίου; Ὅπως δὲ λέγει ὁ ἅγιος Νικόδημος, «κατὰ τὴν περισσώτεραν ἢ ὀλιγωτέραν πρετοιμασίαν ὁποῦ κάμνῃ ὁ ἄνθρωπος, λαμβάνει καὶ περισσώτεραν ἢ ὀλιγωτέραν τὴν χάριν ἀπὸ τῆς Θεῆς Κοινωνίας».

Αὐτὰ εἶναι ὀλίγα — οὐχὶ πάντα — ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ κρίσις, ἂν ἐχρειάζετο. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι μέγα λάθος κάμνει, ὁ λ. Θεοδόρητος ἂν νομίξῃ ὅτι δύναται νὰ οἰκισοῖται δικαίωμα ἀνῆκον εἰς τὴν ἐλότητα. Χωρὶς γ' ἀποτελοῦν «ἀπάντησιν» πρὸς αὐτὸν ταῦτα, ἀπορρίπτομεν τὰς τυχόν δημιουργηθείσας ψευδεῖς ἢ πεπλανημένας ἐντυπώσεις καὶ διὰ πολλοστὴν φορὰν παρακαλοῦμεν ὥπως λέγονται μόνον, ὅσα εἶπον οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ ὥπως ἐμπιστευόμεθα εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἐλότητος, ἵνα μὴ σφάλωμεν. Εἰς τὰ Πρακτικά τῶν ἁγίων Συνόδων βλέπομεν ὅτι ἐνίοτε, ἐπὶ θεμάτων τιнос, προβάλλοντο ὑπὸ τινων ἐπιχειρήματα θεωρούμενα ἀκαταμάχητα. Ὅμως ἡ Σύνοδος, φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ διὰ τῆς γνώμης καὶ κρίσεως καὶ εὐσεβείας τῶν πολλῶν, ἐξέφαιεν ὅτι τὸ ἀκριβὲς ἀντίθετον ἐκείνων τῶν «ἐπιχειρημάτων» ἦτο τὸ ἕρθον καὶ θεάρεστον.

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχός

κὸ Ναὸ Ἀθηνῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις καὶ δῶρα μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν. Μὲ τὴν συλλειτουργία αὐτὴ ἔγιναν ἀκόμη, πρὸ στενοὶ καὶ ἐπίσημοι οἱ προϋπάρχοντες δεσμοὶ τῆς Νεοσημερολογητικῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸν ἀντιπροσωπευόμενο ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἄκρατο Οἰκουμενισμό, μὲ τὴν ὑποκρινόμενη κομμουνιστικὴ ἀθεΐα, μὲ τοὺς αἰμοσταγεῖς διώκτας τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμῶν τῆς Ρωσίας.

Μετὰ τὴν Ἀθήνα ὁ Ποιμὴν ταξίδεψε στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἔγινε ἐπισήμως δεκτὸς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα, γιὰ νὰ ἀποδεχθῇ διεθνῶς καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἡ σύγχρονος κατάπτωσις.

9.— ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Τὸ 1972 ἐγνώσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὸν δυτικὸ κόσμῳ ὅτι ὑπάρχουν Παλαιοημερολογίται στὴν Βουλγαρία. (JOURNAL OF ECUMENICAL STUDIES, WINTER 1972). Ὡς σημειωθῇ ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία δὲν ἔγινε στὴν Βουλγαρία, παρὰ μόνον τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1968.

Τὴν ὑπαρξὶ ἀντιστάσεως στὶς οἰκουμενιστικὰς τάσεις τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας ἀπεκάλυψαν οἱ ἱεριοὶ οἱ διώκται τους. Τὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ἔργον τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας «Ντουχόβνα Κουλτούρα» στὸ τεῦχος Σεπτ. — Ὀκτ. 1969 ἐπετέθη ἐναντίον τῶν Βουλγάρων πιστῶν οἱ ὅποιοι ἀρνοῦνται νὰ ἀκολουθήσουν τὴν κρατικὴ Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας στὴν ἡμερολογιακὴ καινοτομία καὶ τὸν Οἰκουμενισμό. Οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Βουλγαρίας, γράφει ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου Ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος τοῦ Βουλγαρικοῦ Πατριαρχείου, κατηγοροῦν τὴν Βουλγαρικὴ Ἐκκλησίαν ὅτι ἔχει προδώσει τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ συνδέουν τὴν ἐμονή τους στὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον μὲ τὴν ἀντίστασίν τους ἐναντίον τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (J.E.S. WINT. σελ. 156).

10.— ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΟΝΗ ΣΤΟΝ ΑΘΩ

Ὁ Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Ἀλέξανδρος θὰ μείνῃ στὴν Ἱστορίαν ἐξ αἰτίας μιᾶς καὶ μόνον πράξεώς του. Θὰ διηγούνται ὅτι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1972 ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτὸς ἐπεσκέφη τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς ἑκτακτὸς Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος μὲ τὴν ἀποστολὴν νὰ λυγίσῃ τὸν ζῆλον τῶν Μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ νὰ τοὺς φέρῃ σὲ κοινωνίαν μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ὑπολοίπων Μονῶν τοῦ Ἀθω. Στὴν ἀποστολὴν του αὐτὴ συμπαράσταθῃσαν δραστηρίως ἀφ' ἑνὸς ὁ Πανοσιολ. Ἀντιπρόσωπος τῆς Ι.Μ. Διονυσίου Γ. Θεόκλητος καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Πανος. Ἀντιπρόσωπος Ι.Μ. Ἀγίου Παύλου, Γ. Δημήτριος.

«Ὅσοις (ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τῆς Μονῆς Ἐσφι-

γμένου) θὰ σώσῃτε — εἶπε πρὸς τοὺς πειθαρχικοὺς Ἀγιορείτας πρὶν ξεκινήσῃ ὁ κ. Ἀλέξανδρος — θὰ εἶναι μέγα κέρδος τοῖς δὲ ἀπειθοῦσι ὀφείλετε νὰ ἀποκόψῃτε ἀπὸ τὸν πνευμάσιον καὶ τίμιον κορμὸν τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὥστε νὰ περισταλῇ τὸ κακὸν διὰ τῆς λήψεως τῶν ἐνδεικνυμένων πειθαρχικῶν μέτρων...» (Πρακτικά Ι. Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, συνεδρ. ΕΓ' 20.9.72).

«Σεβασμιώτατε — ἀπήντησε ὁ κ. Θεόκλητος Διονυσιάτης — ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ πᾶς ἐχέφρων Ἀγιορείτης δὲν δύναται παρὰ νὰ συμφωνῇ μὲ τὰς ἐκτεθείσας ἀπόψεις τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος...» (Πρακτ. ἐνθ' ἄνωτ.).

Τὸ Πρακτικὸν τῆς ἀνακρίσεως τῶν Μοναχῶν τῆς Ι. Μ. Ἐσφιγμένου ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Ἐξάρχον καὶ τοὺς δύο βοηθοὺς του θὰ μείνῃ παρήγορον γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους ἱστορικὸν ντοκουμέντον:

— Ἐξάρχος: Δέχεσθε ἀνεπιφυλάκτως τὴν ἐξάρτησίν σας ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου;

— Ὁμολογηταί: Ἡ διαφορὰ μας εἶναι μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου ὡς μὴ Ὁρθοδόξου καὶ οὐχὶ μὲ τὸν θεσμόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

— Διὰ ποῖον λόγον δὲν μνημονεύει ἡ Μονὴ σας;

— Ὁμολογηταί: Διότι ὁ Πατριάρχης εἶναι αἰρετικός.

— Ἐξάρχος: Ἀπὸ πότε ἡ Ι.Μ. Ἐσφιγμένου δὲν μνημονεύει Πατριάρχην;

— Ὁμολογηταί: Ἀπὸ τοῦ 1935. Ἡ Μονὴ θεωρεῖ τοὺς Πατριάρχας ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ἐντεῦθεν Σχισματικούς καὶ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀθηναγόρου ποὺ ἤρchiσεν ἡ σχέσις καὶ ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν μὴ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς αἰρετικών.

— Ἐξάρχος: Ὅλος ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος ἀνεγνώρισε τὴν «αἵρεσιν» τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν πλάνην.

— Ἀπαντᾷ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπειδὴ ἐπικοινωνοῦν καὶ ἔχουν σχέσεις μὲ τὰς λοιπὰς μὴ Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας εἶναι σχισματικοὶ ὁμοίως τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

— Ἐξάρχος: Καὶ ὁ νέος Πατριάρχης Δημήτριος;

— Ὁμολογηταί: Εἶναι αἰρετικός. (Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἔνας ἀπὸ τοὺς 45 μοναχοὺς τῆς Μονῆς διεφώνησε).

— Ἐξάρχος: Εἶναι λοιπὸν ἡ Ι. Μ. Ἐσφιγμένου Μονὴ «ζηλωτῶν»;

— Ὁμολογηταί: Εἴμεθα ζηλωταὶ τῶν πατρικῶν παραδόσεων.

— Ἐξάρχος: Ποῖον Ἐπίσκοπον μνημονεύετε, λοιπὸν;

— Ὁμολογηταί: Μνημονεύομεν πάντα ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχομε μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀδελφείου ἄνευ ἐκκλησιαστικῆς ἐξαρτήσεως ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ γραμμὴ πίστεώς μας κατοχυροῦται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἰδιαίτερώς τοῦ 15ου τῆς ΑΒ Συνόδου καὶ 31ου

τῶν Ἀποστόλων.

— Ἐξαρχος: Δὲν γνωρίζω ἂν θὰ ὑπάρχουν καὶ ποίας μορφῆς κυρώσεις. Ἀπλῶς θέλω νὰ τὸ ἀναφέρω.

— Ὁμολογῆται: Δὲν πτοούμεθα. Τὰς ἐλέδωμεν ὑπ' ὄψιν μας, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας.

(Βλέπε Πρακτικὸν 21ης Σεπτ. 1972 ὑπογραφέν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξάνδρου, Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου, Μοναχοῦ Δημητρίου Ἀγιοπαυλίτου καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μ. Ἐσφιγμένου, εἰς Πρακτικά Ἱ. Κοιν. Ἀγ. Ὁρους, Συνεδρ. ΕΔ' 23.9.72).

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου, ὁ Μητροπολίτης Κυθάρας εἶπε:

«Μὴ σὰς διαφύγει τὸ γεγονός ὅτι τυχὸν ἀδελτηρία καὶ χαλαρὰ ἀντιμετώπισις τῆς καταστάσεως, θὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ τινας ἄλλους «ζηλωτὰς» εὐρισκομένους εἰς ἐτέρας Μονὰς νὰ ζηλώσουν τὸ κίνημα τῆς ἀπειθαρχίας καὶ ἀνταρσίας. Σήμερον τὸ Ἅγιον Ὅρος κλυδωνίζεται ὑπὸ τῶν λεγομένων «ζηλωτῶν». Κάμνω ἐκκλησίαν πρὸς τὴν εὐσέδειαν καὶ τὴν μοναχικὴν σας ιδιότητα, ἀρπυγισθῆτε, σώσατε τὰς Ἱ. Μονὰς καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐκ τῶν ἀτάκτων στοιχείων. Εἰς αὐτὴν τὴν ἀγίαν σας προσπάθειαν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐκδηλουμένου ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τῶν Πατέρων αὐτοῦ τοῦ Σεπτοῦ Οἴκου. Πατριάρχου ἡμῶν κ. Δημητρίου, θὰ ἔλθῃ εἰς ἄμεσον συμπαραστάσιν ἐντὸς τῆς προβλεπομένης κανονικῆς τάξεως καὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου».

«Φρονούμεν, ἐδήλωσαν ἐγγράφως ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης καὶ ὁ π. Δημήτριος Ἀγιοπαυλίτης. Ἔτι δέον ὅπως ληφθῶσι — κατὰ τῆς Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου — τὰ ὑπὸ τοῦ Κ' Χάρτου προβλεπόμενα μέτρα».

Γράφει κατόπιν τούτου ἡ Ἱ. Κοινότης πρὸς τὴν Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου.

Πληροφοροῦμεν τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα, ὅτι ἡ ἐκρυθμὸς αὕτη κατάστασις θὰ ἀντιμετωπισθῇ δι' ἔλκων τῶν νομίμων εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν μέσων ὥς καὶ ὑπὸ τοῦ Σεπτοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου.

Πρὸς τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν εὐθέως ὅπως διασκεδάσωμεν πᾶσαν ἀμφιβολίαν καὶ ψευδαίσθησιν τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος ὅτι οὐδέποτε, τόσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅσον καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότης τῶν 19 Ἱερῶν Μονῶν, θὰ ἐγκαταλείψωσι εἰς χεῖρας σχισματικῶν μίαν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Μονήν. Διὰ τοῦτο παρέχομεν εἰς Ὑμᾶς προθεσμίαν εἰκοσήμερον ἀπὸ σήμερον ὅπως σχεφθῇ καλῶς τὰς συνεπείας τῆς στάσεως αὐτῆς... Ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ

εἶναι «ζηλωταὶ» οὐδεὶς ὁ ἐμποδίζων. Μόνον ἡ Ἱερὰ Πατριαρχικὴ καὶ Ἱεροκοινοτικὴ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου δὲν θὰ στεγάζῃ ποτὲ τούτους οὐδέποτε. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ μὴ ὑπάρξῃ οὐδεμία ἀμφιβολία». Πρακτικά Ἱ. Κοινότητος Ἀγίου Ὁρους Ἀθῶν, Συνεδρ. ΕΔ' 23.9.72.

«Οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζεῖν διωχθήσονται» Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου εἶναι ἡ μόνη Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἡ ὁποία αὐτὴ τῇ στιγμῇ σώζει τὴν φήμην τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ὡς προπυργίου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅλες οἱ ἄλλες Μονὲς οὐσιαστικῶς ἔχουν συνθηκολογήσει μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἴτε μνημονεύουν τὸν Δημήτριον εἴτε ὄχι, εἴτε ὑποστηρίζουν τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου εἴτε καταφέρονται ἐναντίον της, ἐφ' ὅσον ἔχουν κοινωνία μὲ τοὺς διώκτας τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ μνημονεύοντες τὸν Δημήτριον ἀνήκουν ἐκκλησιαστικῶς στὴν παράταξιν τῶν Οἰκουμενιστῶν. Γι' αὐτὸ ἡ Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου ἐδέχθη αὐτὴ μόνη τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου, γι' αὐτὸ ἐναντίον αὐτῆς καὶ μόνον ἐξηχοντίσθησαν ἀπειλές, ἐστάλησαν τελεσίγραφα ἐδόθησαν προθεσμίαι, γι' αὐτὸ αὐτὴ καὶ μόνον περιμένει σήμερον τὸν στέφανον τοῦ διωγμοῦ.

Μακάρι νὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλες Μονὲς μὲ ὁρθόδοξον συνέπειαν στὸ Ἅγιον Ὅρος. Πρὸς τὸ παρὸν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου εἶναι ἡ μόνη Ὁρθόδοξος Μονὴ τοῦ Ἀθῶν, καὶ αὐτὸ γεμίζει τὴν ψυχὴν μας θλίψιν, γιὰτὶ δὲν μπορούμε ποτὲ νὰ ξεχάσουμε τὸ ἀρχαῖο μεγαλεῖο τοῦ Ἱεροῦ Τόπου.

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πρόεδρος

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συστάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίης

Παίσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δροσμάς 15.—

» Ἐτησίαν » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίαν » 4

Τμήτὴ Φύλλου δροσχ. 2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως
μας ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
τοικίας των.

Ἱερὸν ἡσυχαστήριον «Ἀνάληψις» Κοζάνης

Κιθωτὸς ἤρεμη στὸ μεγαλεῖο της καὶ εὐγενικὴ στὴν ἀπλότητά της. Ἡ μεγαλόπρεπη, μόνο σὲ καλωσύνη ἀκτινοβολία της, προκαλεῖ μὴ θεῖα ἀνατριχίλα στὸν ἐσωτερικὸ κόσμον τοῦ ἐπισκέπτου της.

Ὁ παράδεισος αὐτὸς τῆς καλωσύνης, εἰσέρχεται λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Κοζάνη, ὅπου, μὲ τὴν κυριολεξία της, βασιλεύει, «ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη». Εἶναι τὸ εὐλαβικὸ προσκύνημα χιλιάδων πιστῶν, ποὺ τὸν ὁ τεινίζου μὲ θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ μὲ θρησκευτικὸ δέος.

Πνευματικὰ ἀνήκει στὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῆς Ἑλλάδος, ποὺ σήμερον ἀριθμοὶ σ' ὁλόκληρη τὴν χώρα μας, χωρὶς ὑπερβολή,, πάνω ἀπὸ δύο ἑκατομμύρια πιστοὺς, ἀναρίθμητες Μονὲς καὶ Ἡσυχαστήρια, ἱεροὺς ναοὺς σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας, ἑπτὰ χιλιάδες μοναχοὺς καὶ μοναχές, ὑπόδειγμα βλοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ καλωσύνης.

Ὁ ἐπισκέπτης, μόλις φθάσῃ στὴν ἐξωτερικὴ μεγάλη πύλη τοῦ Ἡσυχαστηρίου, ποὺ εἶναι πάντα κλειστή, θὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα θ' ἀνοίξῃ ἓνα παραθυράκι ἀπ' ὅπου θὰ προβάλλουν δύο εὐλαβικὰ μάτια μιᾶς μοναχῆς. Ἡ μικρὴ πόρτα τῆς μεγάλης πύλης ἀνοίγει ἀμέσως καὶ κλείνει πίσω σας, μόλις μπῆτε στὸν περίβολο. Ἡ μοναχὴ ποὺ σὰς ἀνοίξε ἐξαφανίζεται. Λίγα θήματα ποὺ θὰ θαδίσετε, φθάνουν γιὰ νὰ καταληφθῇτε ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἵσθε σὲ θεῖο ἔδαφος. Ἀθέλητα κατευθύνεσθε στὸ ἀπέρριπτο ναῖδριον τοῦ Ἡσυχαστηρίου.

Θ' ἀνάρτετε τὸ κεράκι σας καὶ θὰ προσευχηθῆτε. Μόλις θγαίνετε ἀπὸ τὸ ναῖδριον, παρουσιάζεται καὶ πάλι ἡ ἐξαφανισθεῖσα μοναχὴ καί, μὲ πολλή-πολλὴ σεμνότητα, γεμάτῃ χάρι ἀγγελικὴ, σὰς ὁδηγεῖ στὴν αἵθουσα ὑποδοχῆς. Ἐκεῖ θὰ σὰς μεταβιβάσῃ τὶς εὐχὰς καὶ τὶς εὐλογίας τῆς Γερónτισσάς της, τῆς Ἡγουμένης, καὶ θὰ σὰς προσφέρῃ τὸν πατροπαράδοτο καφέ καὶ τὸ γλυκό. Ἡ αἵθουσα ὑποδοχῆς εἶναι ἀπλὴ ἀλλὰ ἐπιδελτικὴ στὴν ἀπλότητά της, ντυμένη μὲ τάπητες χειροποίητους, ὅλους φτιαγμένους στοὺς ἀργαλειοὺς τῆς Μονῆς. Ἐὰν συμβῇ στὴν ἐπίσκεψί σας, νὰ συνοδεύεσθε ἀπὸ πρόσωπον φίλιν τοῦ Ἡσυχαστηρίου, θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρία νὰ μείνετε ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον ταπήτων. Μπροστὰ στοὺς τάπητες αὐτοὺς, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Περσίας εἶναι ἀληθινὰ παιγνίδια.

— Ἐχομε παρρηγελίες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τουλάχιστον γιὰ δύο χρόνια, θὰ σὰς ἐξηγήσῃ ἡ ξεναγὸς μοναχὴ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ ὕφαντά τους, κουρτίνες, ὑφάσματα κλπ παρεμφερῆ, εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἐξαιρετικά.

Ὅπου καὶ θ, γυρίζετε νὰ δῆτε, ἀντικρύζετε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἱεροῦ Χριστοῦ νὰ σὰς βλέπῃ... Εἶναι πανταχοῦ παρών.

Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ παπούτσι τους φτιάχνουν μόνοι τους, οἱ ἀδελφές τῆς Μονῆς.

Ἡ πλήρης περιγραφή τοῦ ὅργασμου ἐργασίας μέσα στὴν Ἱερὰ Μονὴ καὶ γενικὰ ἡ δραστηριότης τῶν μοναχῶν, θὰ ἀπαιτοῦσε πολὺ χῶρον.

Ἐργασία ποικίλη καὶ σκληρὴ κάνουν οἱ μοναχές μέρα νύκτα, μαζί μὲ τὶς προσευχές τους στὸν Πλάστη. Δὲν βλέπει, ὅμως, κανεὶς παρὰ ποὺ καὶ ποὺ μὴ μαύρη ρασοφορεμένη σκιά νὰ περνᾷ ἀθόρυβα, καὶ διερρωτᾶται ποὺ βρίσκονται τὰ ἄλλα μέλη τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου. Ὅλες ὅμως εἶναι παρούσες καὶ ἀφωσιωμένες στὰ ἔργα τους.

Ὅπως εἴθε γοητευμένος ἀπ' ὅλα τὰ θαυμάσια ποὺ εἶδατε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν παραδεισένιο κήπον τῆς Ἱ. Μονῆς, τὰ πόδια σας σὰς ὁδηγοῦν καὶ πάλι, στὸ ἀπέρριπτο ναῖδριον... Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν σ' αὐτό. Ὑπάρχει, δέβαια, καὶ δεύτερο ναῖδριον, ἀλλὰ αὐτὸ θαρρεῖ κανεὶς ὅτι εἶναι ἔτσι φτιαγμένο, ὥστε τὰ θήματα νὰ ὁδηγοῦν ἐκεῖ. Ἐκναμπαίνετε στὸ ναῖδριον καὶ ἀθελά σας, νοιώθετε τὴν ἀνάγκη νὰ γονατίσετε μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη. Ἐτσι ὅπως εἴθε σὲ μεταρσίωσι. Ἡ μοναχὴ-ξεναγὸς πάλι λείπει. Μόλις ὅμως ἐγῆτε ἀπὸ τὸ ναῖδριον, μὲ τὴν ἴδια ἐκείνη σεμνὴ χάρι ποὺ σὰς δέχθηκε ὅταν πρωτομπήκατε ἀπὸ τὴν εἴσοδον, καὶ σὰς ὁδηγεῖ στὴν ἐξοδον. Σὰς ξεπροβοδίζει μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλησι. Πότε δὲν σὰς δίνει τὸ χέρι.

Ἡ μοναχὴ σὰς περιμένει νὰ μπῆτε στὸ αὐτοκίνητό σας, νὰ ξεκινήσετε. Τὴν χαιρετᾶτε, σὰς ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμό, πάλι μὲ μιὰν ἐλαφρὰ ὑπόκλησι. Κλείνει τὸ πορτάκι τῆς μεγάλης πύλης καὶ ἐπαίεργεται: στὸν κόσμον της, ὅπως καὶ σὲς στὸν δικό σας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Οἱ ἐντυπώσεις ποὺ σὰς ἀφήνει ἡ ἐπίσκεψί σας αὐτὴ εἶναι τόσο καταπληκτικὲς, ὥστε ἐπιστρέφετε στὴν Κοζάνη γιὰ νὰ συναντήσετε τοὺς φίλους σας, νοιώθοντας ὅτι ἔχετε γίνεῖ ἄλλος ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως ἐπιχειρήσετε νὰ περιγράψετε στοὺς συνομιλητές σας τί νοιώσατε ἐκεῖ, στὸν πανάγιο ἐκεῖνο τόπον, τὸ Ἱερὸ Ἡσυχαστήριον «Ἀνάληψις», θ' ἀκούσετε τοὺς φίλους σας, ὅλους μαζί, μ' ἓνα στόμα, νὰ σὰς προλαβαίνουν:

— Τὸ «Μοναστήρι» μας (τὸ θεωροῦν δικό τους οἱ Κοζανίτες τὸ Ἡσυχαστήριον) εἶναι τὸ σέμνωμα καὶ

τὸ καύχημά μας. Ὅχι μόνο τὸ δικό μας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρης τῆς Μακεδονίας.

Δὲν χορταίνετε ν' ἀκούτε πράγματα καταπληκτικά καὶ ἀσύλληπτα στὴ φαντασία τοῦ σημερινοῦ ὕλιστου ἀνθρώπου...

Τέτοια προσήλωσι στὰ μεγάλα διδάγματα τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Πίστι... Χωρὶς κομπασμοὺς καὶ ἐπιδείξεις... Πίστις βαθεῖα, βαθύτατη στὸν Κύριο, ὅπως τῶν Χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων. αὐτῶν ποὺ δόξαζαν τὸν Θεὸ ἐπειδὴ πέθαιναν γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἀγρίων, θηρίων ποὺ ἔστελναν σ' αὐτοὺς οἱ διώκται τοῦ Χριστιανισμοῦ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες.

Ἀκούγοντας ὅλα ὅσα σὰς διηγοῦνται οἱ Κοζανῖτες διερωτιέσθε πῶς εἶναι δυνατόν, μέσα στὸν ἥραμ ἐκεῖνο τόπο νὰ κρύβεται τέτοιο μεγαλεῖο δράσεως.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Περαιτέρω ἀπὸ πενήντα μοναχούς, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἀσύγκριτη Ἡγομένη τους, κινεῖνται εἴκοσι τέσσερις ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ὁλη αὐτὴ ἡ δραστηριότητά τους διοχετεύεται στὴν καλωσύνη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, καὶ μόνο σ' αὐτόν. Καμμιὰ, ἀπολύτως καμμιὰ πολυτέλεια. Οὔτε Μερσεντές αὐτοκίνητα οὔτε Λάντσια. Παρὰ μόνο πῆδια καὶ λεωφορεῖο στίς 2-3 ἐξωτερικὲς μοναχές. Οἱ ἄλλες ποτὲ δὲν θγαίνουν ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ Ἡγομένη, ἡ «Γερώντισσα», μὲ τίς πανάξιες συνεργάτιδες της, εἶναι ἀθέατη, ἀλλὰ πανταχοῦ παρούσα: Στὸ προσκέφαλο τοῦ πτωχοῦ ἀρρώστου, στὴ χήρα πικραμένη μάνα, στὸν πάσχοντα καὶ τὴν πάσχουσα γενικά, στὸν κάποτε τρανὸ ἀλλὰ πάμπτωχο φυλακισμένο... Ἡ ἰδιαίτερη ἔμως προσοχὴ της στρέφεται κυρίως στὸ νεαρὸ ἑλᾶστο τῆς ἀθάνατης φυλῆς μας: Τὸν πτωχὴς οἰκογενείας ἄριστο μαθητὴ. Εἶναι κοντὰ του, σὺν στοργικῇ μεγάλῃ μάνα, γιὰ νὰ τοῦ δίδῃ ὅλα ὅσα τοῦ χρειάζονται στὸ νὰ καλλιεργήσῃ, χωρὶς προσκόμματα, τίς πνευματικὲς του ικανότητες.

Ἡ «κατασκοπεῖα» τῆς Γερώντισσας εἶναι, πάντοτε, ἄριστα πληροφορημένη ποὺ βρίσκονται οἱ οἰκογενεῖς ἐκεῖνες καὶ τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν τὴν πτώχειά τους γιὰ παρηγοριά. Ἡ θοήθεια φθάνει μὲ ταχύτητα καταπληκτικῇ.

Μεγαλόπρεπο πτωχοκομεῖο, ἰδρυθὲν ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους τῶν μοναζουσῶν, δίνει ζεστὴ τροφὴ καθημερινῶς σὲ πενήντα ἀπόρους τῆς περιοχῆς. Οἱ ἱερεῖς ὅμως, τῆς μητροπόλεως Κοζάνης, κατόπι, ἐντολῆς τοῦ μητροπολίτου των, καταβάλλουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ μὴν πηγαίνουν νὰ τρῶνε στὸ πτωχοκομεῖο οἱ πτωχοὶ τῆς περιοχῆς, ὡς νὰ πρόκειται περὶ ἰδρύματος μουσουλμανικοῦ ἢ βραχμανοδουδιστικοῦ...

Τὰ πάντα, ὅμως, γίνονται τελείως ἀθόρυβα. Χωρὶς δημοσιεύσεις διωρεῶν καὶ λοιπῶν ἐπιδεικτιάσεων.

Τὸ Μοναστήρι λατρεύεται, κυριολεκτικὰ, ἀπὸ χιλιάδες θαυμαστές. Οἱ ὁπαδοὶ αὐξάνονται κάθε μέρα καὶ πρὸ πολὺ, στελεχώνεται δὲ ἀπὸ αὐθορμήτως προσφερομένους νὰ τὸ ἐξυπηρετήσουν στὴν ἀθόρυβη δρᾶ-

σι τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦς ὄλων τῶν στρωμάτων τῆς κοινωνίας.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνταρτοκρατίας, ὅταν τρεῖς νέες κοπέλλες, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν ὅλες τίς τέρψεις τῆς ζωῆς καὶ ποθήσανε τὸν μοναχικὸ βίον, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν τότε μητροπολίτη Κοζάνης Κωνσταντῖνο, ἀδεία ἰδρύσεως Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου. Γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ πόθου των νὰ ὑπηρετήσουν τὸν Θεόν, ἐπρότειναν στὸν μητροπολίτη ν' ἀγοράσουν ἐξῆς στρέμματα ἐνὸς τελείως ἀγρόνου ἀγροῦ, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Κοζάνη, ποὺ ἀνῆκε σ' ἓνα κατερειπωμένο καὶ ἀκατοίκητο ἐξωκκλήσι «Ἀνάληψις», κτισμένο ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ δὲν φερόταν ἐγγεγραμμένο σὲ κανένα ἐνοριακὸ γὰρ.

Ὁ τότε Μητροπολίτης Κοζάνης Κωνσταντῖνος Παλτῆς, ἐπαινώντας τὸν μοναχικὸ ζῆλο τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν, ἔδωσε σ' αὐτὰ τὴν ἀδεία, κατὰ τὸ τότε ἔσχον ἀκόμη Βυζαντινορωμαῖκὸ Δίκαιο ποὺ ὑπερ' ἐπὶ λίγον καιρὸ, ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸν νέον Ἀστικὸν Κώδικα καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ ἰδρυσις Ἡσυχαστηρίου προβλέπεται διὰ Βασιλικὸν Δατάγματος.

Ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντῖνος, παραχωρῶντας τὸν ἀγρονα αὐτὸ τόπο τῶν ἐξ στρεμμάτων ἐζήτησε ἀπὸ τίς μοναχές τὴν ὑπόσχεσι ὅτι αὐτές, δι' ἰδίων περιουσιακῶν πατρικῶν χρημάτων θὰ ἀνεγείρουν ἐκ θεμελίων τὸ Ἡσυχαστήριον, δημιουργώντας συγχρόνως μὲ πνευματικὴ κυψέλη πρὸς ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν των καὶ τῶν ψυχῶν τῶν πολιτῶν τῆς Κοζάνης.

Ἔτσι κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, ἀρχίζει ἀμέσως ἡ ἀνέγερσις κτιριακῶν συγκροτημάτων ἐν μέσῳ τοῦ τρόμου καὶ τῶν δεινῶν τοῦ ἀντισυμμοριακοῦ ἀγῶνος. Ἀλλὰ τὸ πρὶν συγκινητικὸ ὑπῆρξε ἡ ἀθρόα προσέλευσις πολλῶν δεκάδων κορασίδων ποὺ προσήρχοντο στὸ νέο Ἡσυχαστήριον, ἐξ αἰτίας τῆς ἐξαιρετικῆς καλῆς του διαγωγῆς καὶ τῆς τηρήσεως τῶν αὐστηρῶν ἀρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Τεράστιο σ' ἔκτασι τὸ ἔργο, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μὲ τὴν χρησιμοποίησι τῶν πατρικῶν περιουσιῶν τῶν προσερχομένων στὸ Ἡσυχαστήριον νεαρῶν κοριτσιῶν ἀπ' ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον, τοὺς προσωπικοὺς κόπους καὶ μόχθους, ἀλλὰ καὶ ἀκόμη αὐτοῦ τοῦ αἵματός των. Τελικὰ, κατορθώνουν ν' ἀγοράσουν γύρω ἀπὸ τὸ Ἡσυχαστήριον ἀγροκτίματα ὑπερβαίνοντα τὰ 600 στρέμματα γῆς. Ταυτόχρονα ἐγείρουν κτιριακὰ συγκροτήματα καὶ οἰκοδομὲς, μαγειρεῖα, κελλιά, σταύλους, ἐργαστήρια ὑφαντουργίας, ταπητουργίας, ζωγραφικῆς, ὑποδηματοποιίας, ξενωνες, ἀναγνωστήρια, βιβλιοθήκες, κωδωνοστάσια, πύργους καὶ δύο μικροὺς ἀλλὰ περικαλλέστατους ναοὺς, τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς. Ἐπιπροσθέτως δὲ καὶ ἀρκετὰ ἀκίνητα.

Ἀπὸ τότε τὸ ἱερὸ αὐτὸ Ἡσυχαστήριον αὐστηρῶς κρατοῦν τὴν ἀρχαία παράδοσι τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ, προάγεται καταπληκτικὰ τόσο πνευματικὰ, ὅσο καὶ κτιριακὰ, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀκτινοβολία του νὰ

Ἐπιστολαί

Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διευθυντὴν
τῆς Ἐφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Εἰς Ἀθήνας.

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Κατόπιν δημοσιεύσεως εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐν-
κρίτου ὑμῶν ἔφημερίδος καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 31 Ἰ-
ανουαρίου 1973 δημοσιεύματος «ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ Η-
ΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ» παρὰ τοῦ δημοσιογράφου καὶ συ-
νεργάτου τῆς ὑμετέρας ἔφημερίδος, κ. ΠΑΠΑΔΟΥ-
ΚΑ, παρακαλῶ ὑμᾶς θερμῶς, ὥπως εἰς ἀπάντησιν ὁ-
λων αὐτῶν δημοσιευθῇ ἡ κατωτέρω ἐπιστολή μου:

Εἶναι ἄξιον ἀπορίας καὶ εὐρέθημεν πρὸ ἐκπλήξε-
ως, πῶς ὁ κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ, δημοσιογράφος καὶ
μάλιστα μεγίστης περιωπῆς, ἔθιξεν ἐκκλησιαστικὰ
θέματα, τὰ ὅποια, ὡς ἀπεδείχθη, οὐδόλως κατέχει.
Ἄφου παρέθεσεν ἀρχετὰ ἀστρονομικὰ ἐπιχειρήματα

καταπλήττει ἐλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον.

Οἱ φιλότιμες καὶ ἀκούραστες μοναχές, ταυτόχρο-
να, καταβάλλουν προσπάθειες ὥπως ἐξασφαλίσουν τὴν
αὐτοῦπαρξί: τοῦ Ἡσυχαστηρίου, ὥστε ἀπρόσκοπτα π.ὶ.ὲ
νὰ προχωρήσουν, σὲ ὠραῖο ἔργο τους. Οὕτω:

Κατὰ τὸ 1957, καὶ ὅταν οἱ μοναχές ἔφθασαν στὸν
ἀριθμὸν πενήντα μὲ ἀίτησέ τους ἀπὸ 15.8.57 ἐζήτησαν
ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Κοζάνης Κωνσταντῖνο τὴν νο-
μικὴν πιά μεταβίβασιν τῶν ἐξ στρεμμάτων, δεδομένου
ὅτι αὐτὲς φάνηκαν συνεπεῖς στὴν ὑπόσχεσί τους περὶ
ἀνοικοδομήσεως καὶ δημιουργίας τοῦ Ἡσυχαστηρίου.
Ὁ Μητροπολίτης μεταβιβάζει ἀμέσως στὶς τρεῖς ἱ-
ερωτρίδες μοναχές τὴν ἔκτασιν τῶν ἐξ στρεμμάτων, διὰ
τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 14395 ἀπὸ 9.9.1957 συμβολαίου ἀγο-
ρᾶς. Οἱ μοναχές τότε προβαίνουν, μὲ πολλὴ χαρὰ,
στὴν ἐπίσημη ἱδρυσὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου τὴν
4.8.1959 μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16067 συμβολαιογραφικὴν
πρᾶξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐλόκληρη ἡ περιουσία τῶν μο-
ναζουσῶν περιέρχεται, σὲ Ἡσυχαστήριον.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ Μοναχές, στίς 4.9.1959, προβαί-
νουν, στὴν μετοχιοπείρησιν καὶ μεταβιβάζουν, φιλῆ κυ-
ριότητι, τὴν περιουσίαν τους στὴν Ἱερὰ Μονή τοῦ Ἀ-
γίου Ὁρους, στὴν ὁποία ἀπὸ τότε ἀνήκουν ἐκκλη-
σιαστικὰ.

Τὸ Ἱερὸ Ἡσυχαστήριον «Ἀνάληψις» τῆς Κοζά-
νης, ἀφ' οὗ ἐξασφάλισα τὴν αὐτοῦπαρξί του προέβη, ἐν
συνεχείᾳ, τὴν ἱδρύσιν ἑνὸς φιланθρωπικοῦ ἱδρύματος,
τοῦ Πτωχοκομείου «Παναγία ἡ Βοήθεια», εἰς τὸ ὁ-
ποῖο θρίσκουν καθημερινὰ τροφὴν πενήντα (50) πτω-
χοὶ τῆς πόλεως Κοζάνης, ἀπὸ δὲ τοῦ Πάσχα 1970
λειτουργεῖ καλῶς καὶ κανονικῶς, πρὸς δόξαν τοῦ
θεοῦ καὶ ἔπαινον τῆς αἰματοβαμμένης ἑλληνικῆς μα-
κεδονικῆς γῆς.

ΧΡ. Ι. ΚΥΠΡΙΟΣ

μετ' ἀσκόπων ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν, δὲν παρέ-
λειψε μὲ τὸ σχετικὸν δημοσιογραφικὸν «χιούμορ» νὰ
προσφέρῃ διὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ κύκλου πλήθος
φαιδρῶν σχολίων, τὰ ὁποῖα λόγῳ συντομίας δὲν ἐ-
παναλαμβάνομεν, περιοριζόμενοι εἰς ὠρισμένα.

Διερωτᾶται, πῶς εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διαστημι-
πλοίων, τῶν «κομπιούτερς» καὶ γενικὰ τῆς ἐπιστήμης
ὑπάρχουν ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ποῦ νὰ
θεωροῦν αὐτὸ ὡς ἓνα εἶδος θρησκείας. Διὰ τί ἔτι
αὐτὴ ἡ ἀπορία ἐκ μέρους του; Ποία ἡ σχέση τῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ἐξελίξεις τῆς ἐπιστή-
μης; Ἀσφαλῶς ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐπιστημονικὸν
δημιούργημα εἰς τὰς χεῖρας ἐκάστου ἐπιστήμονος, ὁ
ὁποῖος διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς του ἱκανότητος, δύνα-
ται νὰ τὸ παρουσιάσῃ περισσότερον τέλειον καὶ σύγ-
χρονον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόδα ὑποκειμένη εἰς
τὰς ἐξωφρενικὰς ἐξελίξεις, μεταβολὰς καὶ ἐξάλλους
ἐμφανίσεις τῆς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι
ὑποχείριος εἰς τὰς χεῖρας ἐκάστου αἱρετικοῦ μεταρ-
ρυθμιστοῦ Πάπα, Πατριάρχου καὶ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ
ὁποῖος ὁμοιάζων μὲ χειρουργὸν ἱατρὸν νὰ δύναται κα-
τὰ τὴν στιγμὴν τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως διὰ
τῆς χειρουργικῆς μηχανῆς νὰ τεμαχίσῃ, νὰ προσθέ-
τῃ ἢ νὰ ἀφαιρῇ! Ὁχι! Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
δὲν ἐξελλίσσεται! Παραμένει καὶ θὰ παραμένῃ ἡ αὐτὴ
καὶ πάντοτε ἄνευ ὁποιασδήποτε μεταρρυθμίσεως, ὁ-
πως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Μέγας Νο-
μοθέτης ἐνομοθέτησεν, ὡς Θεμελιωτὴς ἐθεμελίωσεν,
καὶ ὡς Τελειωτὴς πρὸ τοῦ Σταυρικοῦ Του θανάτου
εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους παρέδωκεν, οἱ Ἅγιοι
Θεοφόροι Πατέρες ἐξ αὐτῶν παρέλαβον καὶ ἐν συ-
νεχείᾳ οὗτοι εἰς τοὺς μετέπειτα πρὸς τήρησιν καὶ πε-
ριφρούρησιν παρέδωκαν.

Ἐπιμένως λοιπόν, πιστοὶ ὁπαδοὶ ταύτης τῆς Ἀ-
γιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρ-
θαδόξων Χριστιανῶν οἱ Παλαιονημερολογίται, ἐξ ἑνὸς
ἐκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων (1.500.000) καὶ
πλέον Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀνδρείων καὶ ἀκλονήτων ἀ-
γωνιστῶν διὰ τὴν πατροπαράδοτον πίστιν εἶναι ἡ με-
ρίς ἡ ἐκλεκτή, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν εὐρίσκεται εἰς
τὴν πλάνην, ὅπως τονίζει χαρακτηριστικῶς ὁ κ. ΠΑ-
ΠΑΔΟΥΚΑΣ, ἀλλὰ διὰ τῆς βαθυτάτης θρησκευτικῆς
συνειδήσεως αἰσθάνεται ἀπερίοριστον ψυχικὴν ἱκανο-
ποίησιν, ὅτι δὲν εἶναι ἡ προδότις τῆς Ὁρθοδοξίας,
ἀλλὰ τὸναντίον ἡ κληρονόμος αὐτῆς καὶ ταπεινὴ διά-
δοχος τῶν μεγάλων Ἀγίων Πατέρων τῆς τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας.

Μᾶς θεωρεῖ καθυστερημένους ἀστρονομικῶς καὶ
πνευματικῶς. Δὲν ἀσχολοῦμεθα μὲ τὰ ἀστρονομικά,
διότι γνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐορτολογικοῦ χρόνου

οὐδεμίαν σχέσηιν ἔχει μὲ τὰς ἡμετέρας καὶ ἀστρονομικὰς κινήσεις. Διότι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀγίων Πατέρων δὲν ἦτο ἀγνωστος ἡ πτώσις τῆς ἡμετέρας. Ἐπρωτίμηνον ὅμως τὴν ἔνωσιν μὴ δίδοντας σημασίαν εἰς ἡμετέρας καὶ ἀστρολογίας, φροντίζοντες ὥστε τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐθέσπιζον, νὰ μὴ ἐπιφέρει ἀνωμαλίαν καὶ ἀναταραχὴν εἰς τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς, ὅπως π.χ. μία σοβαρωτάτη παράδοσις (τοῦ παπικοῦ) συμφώνως τοῦ Β' Ἀποστολικοῦ Κανόνος διὰ τοῦ συνεορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ τῶν Ἰουδαίων! Τονίζει ὅτι: ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ ὁποῖος καθιέρωσε τὸ Ἰουλιανὸν (τὸ Παλαιὸν) ἦτο εἰδωλολάτρης, ἐνῷ ὁ Πάπας Γρηγόριος ποὺ καθιέρωσε τὸ Νέο ἦτο Χριστιανός. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀντὶ τοῦτο εἰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα, οὔτε εἰς τὸν μὴ ὀρθόδοξον καὶ αἰρετικὸν μεταρρυθμιστὴν τοῦ ὀρθόδοξου ἑορτολογίου Γρηγόριον II' Πάπαν Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἀπομακρυνόμενος ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκ τῶν ὀρθῶν Δογμάτων, Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων, διὰ τοῦ «Αἰωνίου ἀναθέματος ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Ἀοιδίμων Θεοφώρων καὶ Θεηγόρων Πατέρων», κατήρθησε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ Γρηγοριανὸν Παπικόν. Δὲν εἴμεθα «ΗΜΕΡΟΛΑΤΡΑΙ», δὲν λατρεύομεν ἡμέρας.

Προτείνει τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα, ὅπως πεισθῶν ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Παπικὸν ἡμερολόγιον εἶναι: τὸ ἐπιστημονικῶς ὀρθὸν μὲ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅπως ἀναφέρει, ἡ παράταξις ἡμῶν πολὺ συντόμως θὰ ἀφύδατωθῇ καὶ τελικῶς θὰ ἐκλείψῃ. Ματαίως δνειροπολεῖ ὁ κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ ὅτι θὰ ἐκλείψωμεν. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» εἶναι ἱερός, εὐλογεῖται ἀνωθεν! Τὸν εὐλογεῖ ὁ Θεός, ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι. Θὰ σταματήσωμεν μέχρις ἐδῶ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς τὰς περαιτέρω προτάσεις του.

Κύριε Διευθυντά, δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Γ.Ο.Χ. βάλλονται καὶ ἐνεδίδονται ὡς ἀγράμματοι, ἀστοιχείωτοι, ἀναχρονισταὶ καὶ καθυστερημένοι, εἴτε διὰ λόγου εἴτε διὰ τοῦ τύπου. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐνεδιδισμοὺς μετὰ χριστιανικῆς ταπεινώσεως ἀνεχόμεθα, διότι ἐμμένομεν ἐδραιωμένοι εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν! Οὐδαμῶς ὅμως θὰ ἀνεχθῶμεν καὶ τὸν ἀντιχριστιανικὸν τίτλον «τῶν ἀπατεῶνων» τὸν ὁποῖον ἔστω καὶ δι' ἐρωτηματικῆς (!) ὁ κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ προσπάτως προσέθεσεν εἰς τὸ δημοσίευμά, «Χρονικὸν τῆς ἡμέρας».

Γεννᾶται ὅμως εὐλογον τὸ ἐρώτημα: Ἐνῷ κατ' ἀρχὴν παραδέχεται ὅτι εἴμεθα φιλόνομοι πολῖτες, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστεῦν ὅτι εἰς τὰς ἡμετέρας τάξεις ἔχουν εἰσχωρήσει καὶ «ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ»; Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτόν, διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως καὶ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, ὅτι χάριτι Χριστοῦ, τόσο κατὰ τὸ παρελθόν, ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρόν, οὐδεὶς ἐκ τῆς παρατάξεως ἡμῶν ἐγκληματίας, οὐδεὶς κλέπτης, οὐδεὶς ἀπατεῶν, οὐδεὶς κομμουνιστής. Ὡς μὴ ἀρμόζων λοιπὸν ὁ τίτλος τοῦ «ἀπατεῶ-

νος» διὰ τὰς ἡμετέρας τάξεις διαγράφεται: ὅφ' ἡμῶν ὡς γελοῖος, ἀνυπόστατος καὶ ἀπαράδεκτος! Καὶ εἶναι εὐκολονόητον: Ὅταν ἕκαστος ἄνθρωπος ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας εἶναι τελείως ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Θεὸν τηρῶν τὰς ἐντολάς Του πιστῶς, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀπατεῶν; Ἀχαρναὶ τῇ 3) 4) 1973

Μετὰ πλείστης τιμῆς
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀριστοτέλους 199, Ἀχαρναὶ — Ἀττικῆς

ΠΡΟΣ

τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν
τῆς ἐφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Μετὰ θαυμάτης λύπης ἀνέγνωμεν ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως τὸν ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Ἱερωνυμικῆς Συνόδου «Κανονισμὸν περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων», ὁποῖος ἀποδίδει εἰς τὴν δῶξιν ἡμῶν, τῶν ἐπὶ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων φρυκτωροῦντων Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ὑφιστάμεθα τὰ πάνδεινα ἐκ μέρους τῆς λεγομένης «Ἐπισήμου» Ἐκκλησίας. Ὁ λόγος δι' ἐν διωκόμεθα ἀπηνῶς εἶναι ἐπειδὴ ἐλέγχομεν τοὺς νεωτερισμοὺς τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὰς ἐν τῇ πίστει ἀκοοκασίας αὐτῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μᾶς διώκουν μέχρις ἐξοντώσεως. Καθ' ὅλην τὴν πεντηκονταετίαν, ἡμετέροι Ναοὶ ἡρπάγησαν ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν. Μοναὶ διελύθησαν ὑπ' αὐτῶν. Ἀρχιερεῖς ἔχοντες πλουσίαν Ἑθνικὴν καὶ Θρησκευτικὴν, ὄρᾳ ἐξορίσθησαν, ἔγνεκα τῶν κακουχιῶν, πλείστοι Λεῦται ἀπέθανον. Μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς «Ἐπισήμου» Ἐκκλησίας συγκαταλέγονται ὁ αἰδίδιμος Μητροπολίτης Κυκλάδων Κυρὸς Γερμανός, εἰς ἐν οὐδὲ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἀνεγνώσθη κατ' ἐντολήν τῶν Νεοημερολογιτῶν Μητροπολιτῶν, καὶ ὁ ἐγδοηκονταπεντούτης ἀλγίστου μνήμης Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Κυρὸς Χρυσόστομος (ὁ πρ. Φλωρίνης) ὅστις ὑπέστη ἀνηλεήστους διωγμοὺς, θυμίζοντας ἐν πολλοῖς τοὺς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσόστομου.

Δυστυχῶς καὶ σήμερον, ἐν τῇ αἰῶνι τοῦ διαστήματος καὶ τοῦ ἀτόμου, ὁ λεγόμενος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἀντικανονικῆς Συνόδου διώκουν ἡμᾶς ἀναξωπορῶντες τὸν Τουρκομαχισμόν. Μᾶς ὀνομάζουν παρασυναγώγους, ἐκμεταλλετὰς τῆς Χριστιανικῆς συνειδήσεως, προσηλυτικὸς καὶ τέλος κομμουνιστὰς.

Παρασυναγώγοι δὲν εἴμεθα. Εἴμεθα οἱ συνεχισταὶ τῆς Μῆς Ἀγίας, Ἀποστολικῆς, Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εἴμεθα ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ὡς παρεδέχθη καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Νεοημερολογιτῶν Δωρόθεος Κοτταράς. Εἴμεθα «ἐξυγόνον Ὁρθοδοξίας» καὶ «γερά ὄντια ποὺ σπᾶνε τὰ σάπια

καρύδια τῶν Αἱρετικῶν», ὡς ἐδεδαίωσε δημοσίως ἐν ἔτει 1967 ἐν τῇ Κινηματοθεάτρῳ «ΑΚΡΟΠΟΛ» τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ τότε Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ νῦν Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας Αὐγουστίνος. Εἴμεθα ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει τὰ ΛΟΚ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δὲν εἴμεθα ἐκμεταλλευταί. Εἴμεθα φορεῖς τοῦ Γνησίου Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ, προσπαθοῦντες νὰ ἐπαναφέρωμεν, εἰς τὴν κανονικὴν τροχίαν τοὺς ἐκτροχισθέντας ἀδελφοὺς ἡμῶν, οἵτινες ἀκολουθοῦντες τὸ ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας καταδικασθὲν Νέον Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐπισύρουν τὰς ἀράς καὶ τὰ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Δὲν εἴμεθα προσηλυτισταί. Τοῦτο τονίζεται ὑπὸ τοῦ τέως Τριμητάρχου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Παν. Σμαίλη ἐν τῇ Μονογραφίᾳ του «Τὸ κῦρος τῶν Γάμων τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ ἡ θέσις τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας τούτων» (Ἀθῆναι 1956). Ἀναλύων οὗτος τὸ Παλαισημερολογιτικὸν ζήτημα ἀπὸ φιλοσοφικοκοινωνικῆς ἀπόψεως γράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: Οὐδόλως ἀσκαίται ὑπὸ τῶν Παλαισημερολογιτῶν προσηλυτισμὸς εἰς θάρος τῆς ἐπικρατούσης Θρησκείας οὐδ' ἄλλη τις ἐπέμβασις ἐγένετο οὔτε ποτὲ παρεπονέθη διὰ τοῦτο ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία, οὔτε καθ' ἡ γνωρίζομεν κατεδικάσθη ἡ κατηγορήθη ἐπὶ προσηλυτισμῷ ὁπαδὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου» (σελ. 57).

Δὲν εἴμεθα κομμουνισταί, ὥς λέει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερωνυμικῆς Συνόδου Ἐπίσκοπος Δέρβης Κοσμάς. Εἴμεθα ἄκρως ἐθνικοφρονες πολῖται. Τὸ ποῖοι εἶναι. Κομμουνιστὰς ἔχει ἀποδειχθεῖ κατὰ τὸ παρελθόν. Ὅταν ὁ Κόκκινος Μητροπολίτης Κοζάνης Ἰωακείμ ἦτο ἐλεύθερος, ἐξορίζετο εἰς τὴν ἀπόκρημνον Μονὴν τῆς Μυτιλήνης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Κυρὸς Χρυσόστομος, ὁ μεγίστος ὑπηρεσίας προσενεγκὼν τῷ ἔθνει ἡμῶν.

Κύριε Διευθυντά,

Ἐὰν πραγματοποιηθῇ ἡ ἀντιχριστιανικὴ καὶ μεσαιωνικὴ ἀπόφασις τῆς Ἱερωνυμικῆς Συνόδου, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ πράξωμεν, ὅ,τι ἔκαμαν οἱ Σουλῳτες εἰς τὸ Ζάλογγον, ὁ Μοναχὸς Σαμουὴλ εἰς τὸ Κούγκι, ὁ Ἐπίσκοπος Ρωγῶν εἰς τὸ Μεσολόγγι, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴλ εἰς τὸ Ἀρχάδι. Εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ χύσωμεν τὸ αἷμα μας μέχρι ἐσχάτης ρανίδος ὑπερασπίζοντας τὰ παλλάδια τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰς Ἱεράς ἡμῶν Μονάς. Ἐτάχθημεν φύλακες τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας ὀρκισθέντες, ὅτι: «εἰ καὶ ρὸς τὸ καλέσαι μυριάκις δι' Αὐτὴν ν' ἀποθάνωμεν».

Μετ' εὐχαριστιῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν
ΗΛΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, Πειραιεὺς

ΠΡΟΣ

τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν
τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΠΙΚΑΙΡΑ»

Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 212 τεύχει τοῦ ἐγκρίτου Ὑμῶν

Περιοδικοῦ δημοσιεύεται ἡ ἐπὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου, παραχωρηθεῖσα συνέντευξις τῷ ὑμετέρῳ συνεργάτῃ κ. Β. Καθθαθᾶ, ὡς καὶ δηλώσεις ἐκπροσώπου τῆς «Ἐπισήμου» Ἐκκλησίας.

Παρακαλῶ Ὑμᾶς θερμῶς ὅπως εὐαρεστούμενος, δημοσιεύσῃτε τὰ κατωτέρω εἰς ἀπάντησιν τῶν λεχθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱερωνυμικῆς Συνόδου, Ἐπισκόπου Δέρβης Κοσμά, ὡς καὶ τινα ἄλλα, πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ σας κοινοῦ.

Ἐδήλωσε τῇ κ. Καθθαθᾶ ὁ Ἐπίσκοπος Δέρβης, ὅτι τὸ πολὺπλοκον Παλαισημερολογιτικὸν θέμα «δὲν πρόκειται νὰ ῥθῇ τὴν λύσιν του μετὰ τὴν ἀπειλὴν τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Οὐτε συζητεῖται σ' αὐτὸν τὸν τόνο». Ἐρωτῶμεν ἐν προκειμένῳ τὸν Ἐπίσκοπον. Πῶς πρέπει νὰ συζητηθῇ τὸ χρονίζον τοῦτο θέμα καὶ πῶς θὰ λυθῇ κατὰ τὴν γνώμην του; Θὰ λυθῇ διὰ τῶν ἱερεξεταστικῶν διωγμῶν, οὓς ἐγείρει ἡ Καίνοτομήσασα Ἐκκλησία; Θὰ λυθῇ διὰ τῶν ἐξοριῶν πολιτῶν, ἐρέων καὶ Ἀρχιερέων, οἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνέπτυσαν πλουσίαν Ἐθνικὴν καὶ Θρησκευτικὴν δράσιν; Θὰ λυθῇ, ὅταν μεταφέρονται δέσμοι εἰς ἀποκέντρους Μονὰς — εἰς ἀετοφυλιάς — Ἱεράρχαι, ὡς ὁ ἀλλήστου μνήμης Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Κυρὸς Χρυσόστομος (ὁ πρ. Φλωρίνης); Θὰ λυθῇ διὰ τῶν σφραγίσσεων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν; Θὰ λυθῇ διὰ τῶν ἀντικανονικῶν καθαιρέσεων, αἵτινες ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἱερωνυμικῆς Συνόδου εἰς ἡμετέρους κληρικούς;

Τὴν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου τούτου θέματος ἔδωκεν ὁ ἀείμνηστος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης Ἀφρικῆς Κυρὸς Χριστόφορος εἰς δηλώσεις Του, δημοσιευθεῖσας ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἐθνικὸς Κήρυξ» τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1951, ἐνθα ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑξῆς: «Τὸ κλείσιμο τῶν Ἐκκλησιῶν λέγει, ἡ ἀφαίρεσις τῶν ράων καὶ τὸ ξύρισμα Ἱερωμένων, δὲν εἶναι τὰ καλύτερα μέσα πρὸς ἐπιβολὴν ὠρισμένων ἀποφάσεων. Ὑπάρχουν πολιτισμένα μέθοδοι καὶ κατευθύνσεις, ἀλλὰ ΟΧΙ μεσαιωνισμός... Θὰ ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ προσπάθεια συνεννόσεως καὶ συμφωνίας μετὰ τῶν μεριδίων, ἀφοῦ ὁ Λαὸς εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν παρουσιάζεται διηρημένος, ὥστε ἡ νὰ γίνῃ ἀναγκαστικὴ τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἢ νὰ πεισθοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ δεχθοῦν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον. Ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, ἃς ἐκδηλωθῇ καὶ διὰ τοὺς Παλαισημερολογίτας αὐτοὺς κάποια ἀνοχή μετὰ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην».

Εἰς ἐπιστολὴν του δὲ ὁ αὐτὸς Πάπας ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Νοεμβρίου 1958 πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεόκλητον γράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐξημῶθη πρὸ παντὸς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς, ἡ τελευταίως μόλις γενομένη ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διήρесе τοὺς Ὁρθόδοξους Ἕλληνας εἰς Παλαισημερολογίτας καὶ Νεσημερολογίτας. Οἱ Παλαισημερολογίται, ἐν Ἑλλάδι σήμερον εἶναι περὶ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον, ἐνῶ οἱ Νεσημερολογίται εἶναι περίπου ἑπτὰ, ἐπικρα-

τούτοι δὲ πολιτικῶς. Αὐτοὶ δὲ κυβερνοῦσι ὄχι μόνον Ὀρθοδοξοὺς, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς σήμερον τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα. Οἱ Παλαισημερολογίται παραπνοοῦνται κατὰ τῶν Νεοσημερολογιτῶν, διότι ἀπέσχιζαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ θεωρῶσι, ὅτι μὲν τοὺς δὲ αἰρετικούς. Οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Προτεστάνται σήμερον ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀνεκτοί, καὶ φιλικῶς συμπεριφέρονται πρὸς αὐτοὺς οἱ Νεοσημερολογίται, ἐνῷ ἐξ ἄλλου, ἐπιχειροῦσι τὴν τελείαν

ἐξόντωσιν τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Μία ἀνοχή ἀλλήλων, ἔστω καὶ ὅπως συμβαίνει μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἑτεροδόξων, θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα πρὸς τὸ παρὸν λύσις».

Ἰδοὺ λύσις διὰ τὸ πελώριον τοῦτο ζήτημα λεχθεῖσα οὐχὶ ὑπὸ Παλαισημερολογιτῶν, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ Διεσώχου τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ Προκαθημένου τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας ὄντος Νεοσημερολογίτου. Ἄς ἀναγνώσῃ ἐν προσοχῇ ταῦτα ὁ κ. Κοσμάς.

Τὸ ὅτι ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις ἀναγνωρίζει, τὸ ἔγκυρον τῶν ἡμετέρων Μυστηρίων, εἶναι γεγονός μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν ἢ ἄλλην τινὰ παρερμηνείαν. Ἐκτὸς τοῦ δημοσιευθέντος ἐγγράφου τοῦ Σεβαστοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὑπάρχει καὶ ἕτερον ἐγγράφον δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἐπισήμῳ δημοσιογραφικῇ ὁργάνῳ ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» (πευχ. 623-24) ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐξοχωτάτου Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Παττακοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνας Γ.Ο.Χ., ἐνθα ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως τονίζεται τὸ ἔγκυρον τῶν ἡμετέρων Μυστηρίων.

Ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ ὑμετέρου συνεργάτου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος, ἐὰν εἴμεθα διηρημένοι καὶ ἔλαβε καταφατικὴν ἀπάντησιν. Ἡ τοιαύτη διάσπασις ὀφείλετο εἰς τὴν ἀντικανονικὴν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος Κύπρου Σπυρίδωνος, ὑπὸ μόνου τοῦ Τιτουλαρίου Ἐπισκόπου Βρεσθένης Κυροῦ Ματθαίου.

Παραπεσόντος τοῦ λόγου περὶ Χειροτονιῶν, ἐπιθυμοῦμεν τὰ πληροφορήσωμεν τοὺς πάντας ὅτι, οἱ περὶ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Αὐξέντιον Μητροπολίται εἶναι κανονικώτατοι, χειροτονηθέντες ὑπὸ δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων. Τὴν κανονικότητα τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων ἡμῶν ἐπιβεβαιοῦ καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ Μακαριώτατου κ. Φιλαρέτου, καθὼς καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου καὶ Νιτηρόιτ κ.κ. Σεραφεῖμ, τοῦ ὁποῖου ἐπιστολῆς εἴμεθα κάτοχοι, δεδομένου, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ἔλαβον τὸν τρίτον βαθμὸν τῆς Ἱερουσίνης διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἀναγνωρισμένης ταύτης Ἐκκλησίας ὑπὸ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἀπορεῖ ὁ ὑμέτερος συνεργάτης, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος ἀπὸ ἀξιωματικῶς τοῦ Ναυτικοῦ, ἐγένετο Κληρικός. Τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν. Ἄς ἐνθυμηθῇ ὅτι, ὁ Ἱερός Φῶτις πρὶν γίναι Πατριάρχης ἦτο ἀρχιγραμματεὺς τοῦ αὐτοκράτορος. Πρὸς τί λοιπὸν τόσον ὁ κ. Καβδαθᾶς, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ δημοσιογράφοι ἔπτονται ἐνὸς θέματος καθαρῶς ἰδιωτικῆς φύσεως; (Ὁ Μακαριώτατος κ. Αὐξέντιος εἶναι ἕνας νέος Φῶτις διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν, ἥτις δυστυχῶς, προδίδεται ἀναισχύντως, ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῆς «Ἐπισήμου» Ἐκκλησίας, οἵτινες ἐφοίτησαν εἰς Πανεπιστήμια καὶ εἶναι κάτοχοι Θεολογικῶν πτυχίων.

Ἐν τῇ ἡμέτρᾳ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχει ἱκανὸς ἀριθμὸς θεολόγων λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, ἰδίως τῶν τε-

Πανηγύρεις τοῦ Ἰουλίου

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβά, 2) Ἐλευσίνος, 3) Αἰγίνης, 4) Δομοκοῦ, 5) Πανοράματος Θεσσαλονίκης, 6) Ποταμιᾶς Θάσου, 7) Σάμου καὶ 8) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν 2 ἡμέραν Κυριακὴν Δ' Ματθαίου ἑορτὴν τῶν ἐν Χίῳ διαλαμπάντων ἁγίων πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀθούσης Ἀττικῆς.

Τὴν 3 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Γαλακτοτροφούσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Λόφου Ἀξιωματικῶν.

Τὴν 5 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ εἰς Μ. Πεδοκ Μεγάρων.

Τὴν 16 ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Πατέρων πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ Παιανίας καὶ Ἀετοῦ Καρύστου.

Τὴν 17 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μαρίας πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Ντάρτζας Κερατέας καὶ 2) Ἀγ. Θεοδώρων Κορινθίας.

Τὴν 20 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Προφῆτου Ἡλιοῦ πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Κουδαρᾶ Ἀττικῆς, 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Δομοκοῦ καὶ 3) Βερδικούσης Ἐλασσόνας.

Τὴν 25 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Θεοπρομ. Ἀννης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου — Ἀττικῆς.

Τὴν 26 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Μοναστηρακίου, 2) Χαλκίδος καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Ἀραχῶν καὶ 2) Λαρίσης.

Τὴν 27 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Παντελεήμονος πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Π. Ἡρακλείου Ἀττικῆς.

Τὴν 28 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Χρυσοβάλαντου πανηγυρίζουν ὁ Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ Λυκαβρύσεως καὶ Κορωπίου Ἀττικῆς.

Ζήλος κατ' ἐπίγνωσιν διὰ τὴν ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν

Εἰς ἄρθρον τοῦ αἰδ. π. MICHAEL AGKOU, εἰς Ρωσικὸν Ὁρθόδοξον περιοδικὸν τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν ἐν Η.Π.Α. Ὁρθόδοξων Ρωσικῶν Νεανικῶν Κινήσεων THE RUSSIAN ORTHODOX JOURNAL μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται τὰ κάτωθι:

«Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἕνας πειρασμὸς, ἕνας δελεασμὸς, ἕνας «ἄγγελος φωτός», ἕνας «λύκος ἐν ἐνδύματι προβάτου». Περιέχει θεολογικοὺς, κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὑπαινιγμοὺς ἀπεράντων διαστάσεων. Ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὡς ἀρχὴ καὶ ὡς σύλληψις, εἶναι Προτεσταντικὸς καὶ προϋποθέτει ἕνα τρόπον ζωῆς καὶ ἕνα τρόπον σκέψεως, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἰδικὸς μας.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὑποτίθεται, ὅτι εἶναι μία κίνησις διὰ «Χριστιανικὴν ἐνότητα». Ἀρχικῶς, αὐτὸ ἐσήμαινε τὴν «ἐνότητα» τῶν Ὁρθόδοξων, Προτεσταντῶν καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶπαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

ΟΜΟΙΟΣ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΤΕΜΑΧΙΣΜΕΝΗΝ ΕΙ- ΚΟΝΑ

Ὅλα ὅμως αὐτὰ ἤλλαξαν καὶ ἡ «ἐνότης» ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ θάλλῃ τὰς «ἐκκλησίας» μαζί με τὴν Ἐκκλησίαν — ὅπως θάζει κανεὶς πλάι πλάι τὰ διάφορα κομμάτια διὰ νὰ σχηματίσῃ μίαν εἰκόνα, ἡ ὁποία ἔχει κατατεμαχισθῇ εἰς ἀκανόνιστα τεμάχια. Οἱ Ὁρθόδοξοι, διὰ νὰ συμβιδάσουν τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς σκέψεως, παρέβησαν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἠλάττωσαν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς θεολογικὰς διαφορὰς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἠρνήθησαν ἀκόμη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Οἱ Οἰκουμενισταί, διὰ νὰ δικαιολογήσουν ὅλα αὐτὰ, διεκήρυξαν μίαν «θεολογίαν τῆς ἀγάπης». «Ἡ Χριστιανικὴ ἐνότης», εἶπαν, εἶναι μία πρᾶξις «ἀγάπης».

Μάλιστα ἡ «ἀγάπη» εἶναι καλὴ, ἡ «ἀγάπη» εἶναι τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δημιουργεῖται ἡ «ἐνότης». Μάλιστα ὁ Θεὸς «ἀγάπη ἐστὶ» καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ κινούμενος ἀπὸ τὴν μεγάλῃ καὶ ἀνεξάντλητῃ «ἀγάπῃ» του. Ναι! «ἡ ἀγάπη» ἀλλὰ ποῖον εἶδος «ἀγάπης»; Ἡ οὐμανιστικὴ, ἡ συναι-

λευταίων, οὔτινες προσήλθον εἰς ἡμᾶς, ἕνεκα τῶν φιλενωτικῶν, φιλοπατικῶν, προδοτικῶν καὶ Οἰκουμενιστικῶν τάσεων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Ταῦτα εἰχομεν νὰ εἰπώμεν, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν Ὑμῶν. Κλείοντες τὴν παροῦσαν, παρακαλοῦμεν καὶ αὐτοὺς ὅπως δημοσιεύσῃτε ταῦτα ἐν τῷ Περιοδικῷ Ὑμῶν.

Μετ' εὐχαριστιῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν

ΠΑΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ζαῖμη 71 — Πειραιεὺς

σθηματικὴ, ἡ ἀντιδιασπορευτικὴ, ἡ κοσμικὴ ἀγάπη — ἢ ἡ γνησίᾳ ἀγάπη, ἡ Χριστιανικὴ Ἀγάπη;

Ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι τὸ θέλημα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἶναι καρπὸς Χάριτος καὶ πάντοτε ἰσχύει ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑποταγὴν ἐναντι τοῦ Θεοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτόν, (τὸν Χριστόν), ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν. (Ὁ λέγων, ἐγνώκα αὐτόν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστὶ, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἐστίν· ὅς δ' ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται. Ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἔσμεν. Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε καὶ αὐτὸς οὕτω περιπατεῖν» (Α' Ἰω. β' 3-6).

Ἐπὶ πλέον ἡ Ἀγάπη δὲν ἔμπορεῖ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν. «Ὁς (τοῦ ἀνόμου δηλαδὴ) ἐστίν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασιν ψεύδους καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις», γράφει ὁ ἅπ. Παῦλος, «ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς» (Β' Θεσσ. β' 9-10). Ὁ Θεὸς «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», γράφει ὁ ἅπ. Παῦλος πρὸς τὸν Τιμόθεον, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἅπ. Παῦλος ἀνεδείχθη καὶ ὤρισθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ «κῆρυξ καὶ ἀπόστολος (...) διδασκαλὸς ἔθνων ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ» (Α' Τιμ. β' 4-7). Ἡ Ἐκκλησία ἔμπορεῖ νὰ ἐνωθῇ δι' «ἀγάπης» (Α' Κορ. ιγ') ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ «στύλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ' 15).

ΑΙΩΝΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

Ἡ Χριστιανικὴ Ἀλήθεια — πρὸς τὴν ὁποίαν συνδέεται ἡ Χριστιανικὴ Ἀγάπη — εἶναι αἱ ἀγίαι, ἀναλλοίωτοι καὶ αἰῶνιοι διδασκαλῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ πιστεύσῃ, εἶναι ὁ θεὸς καὶ πνευματικὸς τρόπος τῆς ζωῆς τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης πρέπει νὰ ζήσῃ. Τὸ περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἐδόθη εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὑπὸ τοῦ Κυρίου, κατεγράφη εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῶν Πατέρων, ἐξεφράσθη καὶ διεσαφηνίσθη ὑπὸ τῶν δογμάτων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνσωματώθη εἰς τὸ τυπικὸν τῆς Θείας Λατρείας καὶ τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς. Οὕτω πως, ἡ διδασκαλία κατέχει οὐσιαστικὴν θέσιν εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν καὶ τὸ δόγμα, καὶ δὲν ἀποτελεῖ τὸ πᾶν ἡ Χριστιανικὴ Ἀγάπη.

Εὖγε εἰς τὸν ζηλωτὴν Ἱερέα, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν γραφομένων του ἀποδεικνύει τὸ μῖσος του κατὰ τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν εὐκρινῆ ἀγάπην του πρὸς τὴν ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν. Τοιαῦτα ἡρώϊκα ψυχαὶ χρειάζονται διὰ νὰ παταχθῇ ὁ ὀλέθριος Οἰκουμενισμὸς καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ παντοῦ ἡ πίστις ἡ πατρι-παράδοτος καὶ ἡ ἀληθὴς εὐσέβεια.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Έγκαίνια

Υπό του Μακ. Αρχιεπισκόπου ήμων κ. Αύξεν τίνυ συμπαραστατουμένου υπό του Σεβ. Σαλαμίνος καί Πειραιώς κ. Γερωντίου καί Μεγαρίδος κ. Αντωνίου. έτελέσθησαν τὰ έγκαίνια του 'Ι. Ναού του 'Αγ. 'Αποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου τῆς έμωνούμου 'Ι. Μονῆς Κορωπίου 'Αττικῆς τήν 25.4.73.

Όμοίως του παρεκκλησίου του 'Αγ. Νεκταρίου του 'Ι. Ν. 'Αγίου 'Ανδρέου Παριστερίου τήν 1.6.73.

Όμοίως του 'Ι. Ναού τῆς 'Αγίας Τριάδος του έμωνούμου 'Ιεροῦ Ναοῦ Παρθενώνος Μενδενίτηςς Λοκρίδος τήν 5.6.73.

Άναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνώσιν τῶν 'Ιερῶν Ναῶν καί τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέον ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τόν Οἰκονομικόν Σύμβουλον - 'Ελεγκτήν τῆς καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνοδου

Πάντοτε πολέμιοι τοῦ Χριστιανισμοῦ

Τό ὄργανον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως «Πράβδα» ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ἐξαπέλυσε ὀρμητάτην ἐπίθεσιν κατά τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

«Αἱ περὶ τοῦ Πάπα δοξασίαι, γράφει, εἶναι ἐπιζήμιοι καί ἀντιδραστικοί, μὴ θασιζόμενοι ἐπὶ ἱστορικοῦ γεγονότος. Ὁ Χριστός οὐδέποτε ἀπέθανε καί οὐδέποτε ἀνέστη. Ὁ Χριστός οὐδέποτε ὑπῆρξεν».

Ἀπροκάλυπτον πλέον καί λίαν ἐμφανές τὸ ἄσπονδον καί ἐξοντωτικόν μῆτος τῶν ἀπαισιῶν κομμουνιστῶν κατά τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Πῶς λοιπὸν πιστεύουν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν ἰδεῶν του, ἀφοῦ ἔσονται ἀφορὰ τὸ θέμα τῆς πίστεως προσπαθοῦν νὰ δεσμεύσουν τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα καί νὰ τῆς ἐπιβάλλουν τὰς ἰδικὰς τῶν ἀρχῶν καί δοξασίας; Τὰ ὑπ' αὐτῶν διακηρυσσόμενα ἐν λόγοις περὶ ἐλευθερίας, ἀδελφωσύνης, ἰσότητος κ.ἄ. ἐν τῇ πραγματικότητι ἀποδεικνύονται οὐτοπία καί

ψεῦδος.

Μόνον τὰ κακοεργήματα τῶν ἀν' σκεφθῇ κανεῖς, τὰ σχετιζόμενα μὲ τὸν κλῆρον τῆς Ρωσίας, ἀρκοῦν διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι οἱ κομμουνιστὰι εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἄνθρωποι καί ὠλοκληρωμένα, προσωπικότητες.

Νεκρολογία

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΟΝΗΡΑΚΟΥ

Μετέστη πρό τινας πρὸς Κύριον ἡ ἐκλεκτὴ ἀδελφή ἡμῶν Γεωργία Πονηράκου.

Ἐκλεξαμένη ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας «τὴν ἀγαθὴν μερίδα», ἀφωσιώθη ἐξ ὀλοκληροῦ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς 'Αγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡγωνίσθη ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος μὲ θάρρος καί ἀποφασιστικότητα, ἐξυπηρετοῦσα παντοιοτρόπως τοὺς φορεῖς τοῦ ἀγωνιστικοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας πνεύματος. Δὲν ἐπηρεχύνετο τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, τῆς ὁποίας ὑπερημύνετο παντοῦ καί πάντοτε. Διατηροῦσα δὲ καί τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην ἀμείωτον πάντοτε, ἠλέει ποικιλοτρόπως τοὺς πάσχοντας.

Προσδληθεῖσα ὑπὸ διαφόρων ἀσθενειῶν, ὑπέμεινε μὲ καρτερικότητα τοὺς φρικτοὺς πόνους αὐτῶν, τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ λύτρωσιν ἀπεκδεχομένη, τῆς ὁποίας καὶ ἔτυχε, διὰ τῆς μεταστάσεώς της ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς τὰ αἰώνια, ἐκ τῶν φθαρτῶν πρὸς τὰ ἀφθαρτα, ἐκ τῶν λυπηρῶν πρὸς τὰ πανευφρόσυνα.

Αἰωνία εἴη ἡ μνήμη αὐτῆς.